

ประวัติศาสตร์

อเมริกา

ฉบับย่อ

จอร์จ วอชิงตัน กล่าวปราศรัย
ในที่ประชุมสภาร่างรัฐธรรมนูญ ใน ฟิลาเดลเฟีย ค.ศ. 1787

คำนำ

ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา คือเรื่องราวแห่งการทดลอง การปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตย มายาวนานกว่า 200 ปี หลายประเด็นที่ผู้คนพยายามหาคำตอบในช่วงแรกๆ นั้น บัดนี้ยังไม่มีข้อยุติ ไม่ว่าจะเป็นคำถามที่ว่า รัฐบาลที่มีขนาดใหญ่หรือขนาดเล็กดีกว่ากัน เรื่องสิทธิส่วนบุคคลกับสิทธิของส่วนรวม เรื่องลัทธิทุนนิยมเสรีกับระบบการค้า และแรงงานที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแล และการสมาคมติดต่อกับโลกภายนอก กับการแยกตัวโดดเดี่ยว สหรัฐอเมริกา ตั้งความคาดหวังสูงในเรื่องประชาธิปไตย เสมอมา และบางครั้งก็ต้องผิดหวังกับความ เป็นจริง กระนั้นประชาชาตินี้ ก็ยังคงเติบโตและรุ่งเรืองตลอดมา ด้วยการปรับเปลี่ยนและประนีประนอม อย่างต่อเนื่อง

อเมริกายุคแรก

ในยุคน้ำแข็งสุดท้าย ประมาณ 35,000 ปีมาแล้ว ขณะที่ผิวน้ำส่วนใหญ่ของโลกยังเป็นทวีปน้ำแข็งแผ่ไพศาล มีผืนดินกว้าง 1,500 กิโลเมตรเป็นสะพานเชื่อมระหว่างเอเชียและอเมริกาเหนือ พอถึงยุค 12,000 ปีก่อน ก็มีมนุษย์อาศัยอยู่ในพื้นที่ส่วนใหญ่ของซีกโลกตะวันตกแล้ว

ชาวอเมริกันยุคแรกสุดนั้น เชื่อกันว่าเป็นผู้อพยพข้ามสะพานแผ่นดินมาจากเอเชียเพื่อมาตั้งถิ่นฐานอยู่ในดินแดนที่ปัจจุบันคืออะลาสกาเป็นเวลาหลายพันปี ต่อจากนั้นจึงเคลื่อนย้ายลงมาทางใต้ สู่อาณาบริเวณที่เป็นสหรัฐอเมริกาในปัจจุบัน โดยพากันมา

ตั้งถิ่นฐานอยู่ตามแนวฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิกทางตะวันตกเฉียงเหนือ และตามแถบเทือกเขาและทะเลทรายทางตะวันตกเฉียงใต้ ตลอดจนริมฝั่งแม่น้ำมิสซิสซิปปีในตะวันตกกลาง

ชนยุคแรกนี้มีชื่อว่าชาวโฮโฮคัม (Hohokam) อะเดเนนส์ (Adenans) โฮปเวลเลียนส์ (Hopewellians) และ อะนัสซี (Anasazi) พวกเขาสร้างหมู่บ้านและเพาะปลูกพืชพันธุ์ บ้างก็สร้างเนินดินเป็นรูปปิรามิด รูปนก และงู วิถีชีวิตของทุกคนคลุกคลีอยู่กับผืนดิน และมีสังคมแบบเครือญาติและชุมชน สภาวะธรรมชาติมีอิทธิพลต่อความเชื่อทางจิตวิญญาณของคนเหล่านี้ การถ่ายทอดวัฒนธรรมส่วนใหญ่เป็นการสื่อสารด้วยคำพูด แม้จะมีบางกลุ่มที่พัฒนาอักษรสัญลักษณ์ เพื่อจารึกข้อความ

ชาย ที่ตั้งถิ่นฐานในวนอุทยานแห่งชาติ เมซา เวิร์ด (Mesa Verde) รัฐโคโลราโด ศตวรรษที่ 13 บน ภาพถ่ายทางอากาศของเกรท เซอร์เพนต์ เมานด์ (Great Serpent Mound) ที่อาคัมส์ เคาน์ตี รัฐโอไฮโอ จากการค้นหายักษ์ด้วยผงคาร์บอน ปรากฏว่าอนุสรณ์สถานซึ่งมีความยาว 403 เมตรแห่งนี้สร้างขึ้นโดยชนพื้นเมืองอเมริกันกลุ่มที่เรียกว่ากลุ่มวัฒนธรรมฟอร์ตแอนเชียน (Fort Ancient Culture) ที่อาศัยอยู่ในช่วง ค.ศ. 1000-1550

ต่างๆก็ตาม หลักฐานที่มีอยู่แสดงว่ามีการค้าขายมากมายระหว่างกลุ่มต่างๆ แต่ก็มี
ความเป็นอิสระระหว่างกันด้วย

เมื่อกาลเวลาผ่านไป กลุ่มเหล่านี้ก็ค่อยๆ สูญหายไปด้วยเหตุผลที่ยังคงคลุมเครือ
อยู่จนบัดนี้ คนที่เข้ามาแทนที่คือชนพื้นเมืองอเมริกันเผ่าอื่น ๆ รวมทั้งเผ่าโฮปี (Hopi)
และ ซุนิ (Zuni) ซึ่งเจริญรุ่งเรืองสืบมา เมื่อถึงยุคที่ชาวยุโรปเดินทางไปถึงดินแดนที่เป็น
สหรัฐอเมริกาทุกวันนี้ ชนพื้นเมืองทั้งหมดที่อาศัยอยู่ที่นี้ก็มีจำนวนถึงราวสองล้านคน
หรืออาจมากกว่า

ชาวยุโรปพวกแรกที่เดินทางไปถึงอเมริกาเหนือ หรืออย่างน้อยก็เป็นพวกแรก
ที่มีหลักฐานพิสูจน์ คือชาวนอร์ส (Norse) ซึ่งเดินทางจากกรีนแลนด์มุ่งสู่ทิศตะวันตก
อันเป็นดินแดนที่ อิริคเดอะเรด (Erik the Red) เข้าไปตั้งถิ่นฐานตั้งแต่ปี ค.ศ. 985
ต่อมาในปี ค.ศ. 1001 เชื่อกันว่า เลฟ (Leif) ผู้เป็นบุตรชายของเขาได้เดินทางมาสำรวจ
ฝั่งทะเลทางตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งปัจจุบันคือแคนาดา ประจักษ์พยานที่ปรากฏให้เห็น
คือซากปรักหักพังของบ้านเรือนของชาวนอร์สที่หลงเหลืออยู่ที่ลองส์ ไรซ์ เมโดว์
(L'Anse-aux-Meadows) ทางเหนือของนิวฟันด์แลนด์

อีกเกือบ 500 ปีต่อมาจึงมีชาวยุโรปกลุ่มอื่นเดินทางตั้งถิ่นฐานไปถึงอเมริกาเหนือ และ
กว่าจะมีการไปตั้งถิ่นฐานอย่างถาวร ก็เว้นช่วงเวลาอีกถึงร้อยปี นักสำรวจกลุ่มแรกที่
เดินทางมาถึงที่นี่มีจุดประสงค์เพื่อแสวงหาเส้นทางทางทะเลสู่เอเชีย ส่วนกลุ่มอื่นๆที่
ตามมาในภายหลัง ซึ่งส่วนใหญ่ได้แก่ชาวอังกฤษ ดัตช์ ฝรั่งเศส และสเปนนั้น ต้องการ
เข้าครอบครองดินแดนและความมั่งคั่ง ของ “โลกใหม่” ตามที่เรียกขานกันในยุคนั้น

นักสำรวจคนแรกและมีชื่อเสียงมากที่สุดในจำนวนคนเหล่านี้คือ คริสโตเฟอร์
โคลัมบัสแห่งเมืองเจนัว พระราชินีอิซาเบลลาแห่งสเปนทรงเป็นองค์อุปถัมภ์ให้โคลัมบัส
ออกเดินทางสำรวจทะเล เขาขึ้นฝั่งที่หมู่เกาะในทะเลแคริบเบียนเมื่อปี ค.ศ. 1492 แต่

โคลัมบัสไม่เคยได้เห็นแผ่นดินใหญ่ที่จะกลายเป็นสหรัฐอเมริกาในปัจจุบันเลย อีกห้าปีหลังจากนั้น จอห์น คาร์บ็อด แห่งเวนิส เดินทางมาถึงอเมริกา ตามพระราชโองการของกษัตริย์แห่งอังกฤษ ผู้คนพากันลี้ภัยการเดินทางของเขาภายในเวลาแสนสั้น แม้ต่อมาอังกฤษจะถือการเดินทางของคาร์บ็อดเป็นข้ออ้างในการมีสิทธิเหนือดินแดนอเมริกาเหนือ

ทศวรรษ 1500 คือยุคแห่งการสำรวจทวีปอเมริกาของสเปน ในปี ค.ศ. 1513 ฮวน ปอนเซ เด เลโอน เดินทางมาขึ้นฝั่งตรงดินแดนซึ่งขณะนี้คือฟลอริดา ในปี ค.ศ. 1539 เฮอรันันโด เด โซโต เดินทางมาถึงฟลอริดาและดันดันต่อไปจนถึงแม่น้ำมิสซิสซิปปี ต่อมาในปี ค.ศ. 1540 ฟรานซิสโก วาสเกส เด โครนาโด ออกเดินทางจากเม็กซิโกซึ่ง

อนุสาวรีย์สองแห่งนี้ บ่งบอกบทบาทสำคัญของสเปนในการสำรวจดินแดนที่เป็นสหรัฐฯ ในปัจจุบัน ทางซ้ายคือ คาสติโล เดอซานมาร์คอส สร้างเมื่อ ค.ศ. 1672-1695 เพื่อป้องกันเมืองเซนต์ ออกัสตินในฟลอริดา ซึ่งเป็นถิ่นฐานถาวรแห่งแรกของชาวยุโรปบนแผ่นดินใหญ่สหรัฐฯ (ซ้ายล่าง) นำฟูและโบสถ์ ที่ยังเหลือร่องรอยที่ ซาน ฮวน คาพิสตราโนในแคลิฟอร์เนีย ซึ่งเป็นโบสถ์หนึ่งในเก้าแห่งที่สร้างโดยคณะนักบวชฟรานซิสกันจากสเปน นำโดย เฟร์ร็องจินเปโร เซอร์รา ในทศวรรษ 1770 เซอร์ราเป็นผู้นำในการล่าอาณานิคมของสเปนในดินแดนที่เป็นรัฐแคลิฟอร์เนียในปัจจุบัน

สเปนเข้าครอบครองตั้งแต่ปี ค.ศ. 1522 มุ่งสู่ทิศเหนือ เพื่อตามหาครทังเจ็ดแห่งซีโบลา (Seven Cities of Cibola) ตามความเชื่อปรัมปรา แม้ว่าเขาจะไม่พบนครเหล่านั้น แต่การเดินทางอันยาวไกลได้นำเขาไปจนถึงแกรนด์แคนยอนและพื้นที่ราบใหญ่เกรทเพลนส์

ขณะที่นักสำรวจชาวสเปนผู้นี้เดินทางจากใต้ขึ้นเหนือ ภาคเหนือของดินแดนที่เป็นสหรัฐอเมริกาทุกวันนี้เริ่มมีนักสำรวจชาวยุโรปชาติอื่นเข้ามาบ้างแล้ว ในบรรดานักสำรวจเหล่านั้นมีโจวันนี ดา เวอร์ราซาโน จาคส์ คาร์ติเยร์ และอเมริโก เวสปุชชี รวมอยู่ด้วย ต่อมาจึงมีการตั้งชื่อโลกใหม่ว่าอเมริกา ตามนามของอเมริโก เวสปุชชี

ที่ตั้งถิ่นฐานถาวรแห่งแรกสุดของชาวยุโรปในดินแดนที่เป็นสหรัฐอเมริกาคณะนี้คือ เซนต์ ออกัสติน ในฟลอริดา ชาวสเปนเข้ามาตั้งรกรากที่นี่ในช่วงกลางทศวรรษ 1500 อย่างไรก็ดี การตั้งถิ่นฐานของสเปนที่นี่ไม่ได้มีส่วนในการก่อตั้งประเทศใหม่ เนื่องจากประเทศใหม่แห่งนี้ถือกำเนิดขึ้นจากการตั้งถิ่นฐานที่อยู่ไกลขึ้นไปทางเหนือตามแนวชายฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติก ในเขตรัฐเวอร์จิเนีย แมสซาชูเซตส์ นิวยอร์ก และอื่นๆ อีกรวม 10 แห่ง ที่ชาวยุโรปอพยพเข้ามาตั้งถิ่นฐานมากขึ้นเรื่อยๆ

ยุคอาณานิคม

พอพยพมาตั้งถิ่นฐานในอาณานิคมของอังกฤษส่วนใหญ่ในช่วงยุคทศวรรษ 1600 เป็นชาวอังกฤษ ส่วนที่เหลือก็มาจากเนเธอร์แลนด์ สวีเดน เยอรมนี ฝรั่งเศส รวมทั้งจากสกอตแลนด์และไอร์แลนด์เหนือในช่วงหลังด้วย คนเหล่านี้บ้างก็หลบหนีภัยสงครามในประเทศ บ้างก็ถูกกดดันทางการเมือง หรือไม่ก็ถูกกลั่นแกล้งด้วยเหตุผลทางศาสนา หรือไม่ก็หนีโทษจำคุก ผู้ที่เคยเป็นคนรับใช้ ต่างก็มุ่งหวังมาแสวงหาอิสรภาพ มีแต่ชนแอฟริกันผิวดำเท่านั้นที่ถูกขายมาเป็นทาส และเดินทางมาพร้อมด้วยโซ่ตรวนจองจำ

พอถึงปี ค.ศ. 1690 ดินแดนนี้ก็มีประชากร 250,000 คน แต่อีกไม่ถึง 100 ปีต่อมา ก็เพิ่มเป็น 2.5 ล้านคน

ผู้มาตั้งถิ่นฐานมุ่งมาอเมริกาด้วยเหตุผลนานัปการ ในที่สุดก็ปรากฏเป็นอาณานิคม 13 แห่งที่มีความแตกต่างกันอย่างเด่นชัด โดยสามารถแยกได้เป็นสามกลุ่มใหญ่

ถิ่นฐานแรกสุดของผู้อพยพเรียงรายอยู่ตามแนวชายฝั่งแอตแลนติก และสองฟากฝั่งแม่น้ำที่ไหลลงสู่มหาสมุทรนี้ ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผู้ตั้งถิ่นฐานพอใจกับเนินเขาที่ปกคลุมด้วยป่าไม้และพื้นที่อุดมด้วยโชดหิน จากการหลอมละลายของธารน้ำแข็งในยุคหิน เนื่องจากแถบนี้อุดมด้วยแหล่งพลังน้ำ ดังนั้นอาณานิคมที่รวมกันเป็นเขต “นิวอิงแลนด์” ซึ่งประกอบไปด้วยรัฐแมสซาชูเซตส์ คอนเน็คติคัต และโรดไอแลนด์ จึงสร้างระบบเศรษฐกิจจากผลิตภัณฑ์ที่ทำจากไม้ การประมง การต่อเรือ และการค้าขาย ส่วนกลุ่มอาณานิคมที่ลี้เข้าไปตรงกลางทวีปคือนิวยอร์คและเพนซิลเวเนีย มีภูมิอากาศอุ่นกว่าและมีภูมิประเทศหลากหลาย จึงเป็นเขตอุตสาหกรรมและเกษตรกรรม และชุมชนก็มีความหลากหลายและมีความเป็นนานาชาติมากกว่า เป็นต้นว่าในนิวยอร์คนั้น มีทั้งชาวโบฮีเมีย นิตซ์ อังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน ไอริช อิตาลีเยน นอร์เวย์ โปแลนด์ ปอร์ตุเกส สก๊อต และสวีเดน ทางตอนใต้ กลุ่มอาณานิคมที่ประกอบด้วยเวอร์จิเนีย จอร์เจีย และนอร์ทคาโรไลนาและเซาธ์คาโรไลนานั้น มีฤดูเพาะปลูกที่ยาวนานกว่าและมีพื้นที่อุดมสมบูรณ์ ดังนั้นระบบเศรษฐกิจหลักจึงเป็นการเกษตรกรรม ที่มีชาวไร่ชาวนารายย่อยและเจ้าของที่ดินผู้ร่ำรวยและเป็นเจ้าขุนมูลนาย ซึ่งเป็นเจ้าของไร่นาขนาดใหญ่และมีทาสเป็นชาวแอฟริกันผิวดำ

สัมพันธภาพระหว่างชาวอาณานิคมกับชนพื้นเมืองอเมริกันซึ่งถูกเรียกว่าพวกอินเดียนั้น มีทั้งความร่วมมือและความขัดแย้ง ในบางแห่ง มีสัมพันธภาพทั้งทาง

ภาพเขียนโดยศิลปินอเมริกัน เบนจามิน เวสต์ (ค.ศ. 1738-1820) แสดงการลงนามในสนธิสัญญาระหว่าง วิลเลียม เพ็นน์กับชาวพื้นเมืองอเมริกันในดินแดนที่เขาเป็นผู้ก่อตั้งอาณานิคมเพนซิลเวเนียเพื่อเป็นที่พักพิงสำหรับพวกควอเกอร์ (Quakers) และผู้แสวงหาเสรีภาพทางศาสนาทุกกลุ่มอื่นๆ สนธิสัญญาที่ขอบรรณระหว่างเพ็นน์กับอินเดียนในลุ่มน้ำเดลาแวร์นำไปสู่มิตรภาพอันยาวนาน แตกต่างจากอาณานิคมยุโรปในรัฐอื่นๆ ที่มีข้อพิพาทกับอินเดียนเสมอ

โธมัส เจฟเฟอร์สัน ผู้ร่างคำประกาศอิสรภาพและประธานาธิบดีคนที่สามของสหรัฐฯ

ภาพฟิล์มกริมลงนามในสัญญาเมย์ฟลาวเวอร์ (Mayflower Compact) บนเรือ ค.ศ. 1620

เบนจามิน แฟรงคลิน ผู้เป็นนักวิทยาศาสตร์ นักประดิษฐ์ นักเขียน เจ้าของหนังสือพิมพ์ บิตาแห่งฟิลาเดลเฟีย นักการทูต และ ผู้ลงนามทั้งในคำประกาศอิสรภาพ และ รัฐธรรมนูญ

แสตมป์สหรัฐฯ ที่พิมพ์ เนื่องในโอกาสฉลองวันครบรอบสองร้อยปีของการเดินทางสำรวจของ ลูอิส และ คลาร์ก (Lewis and Clark expedition) ตามคำบัญชาของประธานาธิบดี โธมัส เจฟเฟอร์สัน เพื่อทำแผนที่ดินแดนภาคตะวันตกไปจรดเขตโอเรกอนของสหรัฐในยุคแรก

ด้านการค้าและสังคม แต่โดยทั่วไปแล้ว ในขณะที่มีการขยายการตั้งถิ่นฐานออกไป ชาวอินเดียนก็ต้องถอยร่น หลังจากแพ้ในการสู้รบ

ผู้มาตั้งถิ่นฐานในอเมริกาได้รับการสนับสนุนโดยตรงจากกลุ่มเอกชน ไม่ใช่จากรัฐบาลอังกฤษ ถิ่นฐานทุกแห่งยกเว้นจอร์เจียอยู่ในรูปของบริษัทที่มีผู้ถือหุ้นหรือไม่ ก็เป็นกิจการภายใต้พระบรมราชานุญาตแห่งกษัตริย์อังกฤษ ดินแดนบางแห่งอยู่ภายใต้การปกครองของผู้นำบริษัทอย่างเข้มงวด แต่ในที่สุดการปกครองดินแดนทุกแห่งก็พัฒนาไปสู่ระบบที่ประชาชนมีส่วนร่วม ตามแบบกฎและประเพณีของจักรภพอังกฤษ

ความสับสนวุ่นวายทางการเมืองในอังกฤษลงเอยด้วยการปฏิวัติ (Glorious Revolution) ในช่วงปีค.ศ. 1688-89 ซึ่งทำให้กษัตริย์เจมส์ที่ 2 ถูกโค่นอำนาจ และนำไปสู่การจำกัดอำนาจของระบบกษัตริย์และการให้เสรีภาพแก่ประชาชนมากขึ้น การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้เป็นผลดีแก่อาณานิคมอเมริกัน สภาอาณานิคมอ้างสิทธิในการดำเนินการต่างๆ ในฐานะรัฐสภาท้องถิ่น พวกเขาออกมาตราการต่างๆ เพื่อจำกัดสิทธิของผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ เพื่อขยายขอบเขตอำนาจของตนเอง

นับแต่นั้นมา ข้อพิพาทระหว่างผู้สำเร็จราชการกับสภาอาณานิคมที่เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีกหลายทศวรรษ ทำให้ชาวอาณานิคมตื่นตัวในเรื่องความแตกต่างระหว่างผลประโยชน์ของอเมริกากับอังกฤษมากขึ้น จนทำให้หลักการและบรรทัดฐานที่เกิดจากข้อพิพาทครั้งนั้น กลายเป็นรัฐธรรมนูญของอาณานิคมที่ไม่ได้มีการเขียนไว้ เป็นลายลักษณ์อักษร

แรกทีเดียว ชาวอาณานิคมมุ่งขอให้มีการปกครองตนเองภายใต้อังกฤษ ต่อมาภายหลังจึงเรียกร้องอิสรภาพ

เส้นทางสู่อิสรภาพ

ค ลักการแห่งระบอบเสรีนิยมและประชาธิปไตย อันเป็นรากฐานทางการเมืองของสหรัฐนั้น เกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติจากกระบวนการก่อตั้งสังคมใหม่บนดินแดนบริสุทธิ์ที่ยังไม่เคยมีใครครอบครอง แน่ตอนที่ประเทศใหม่ที่เกิดขึ้นจะมองตัวเองว่าแตกต่างไม่เหมือนใคร ขณะที่ฝ่ายยุโรปก็จับตามองด้วยความไม่แน่ใจหรือด้วยความหวัง

อาณานิคมในอเมริกาเหนือทั้ง 13 แห่งของอังกฤษเติบโตเต็มที่ในช่วงคริสต์ทศวรรษ 1700 ทั้งในด้านจำนวนประชากร ความแข็งแกร่งทางเศรษฐกิจ และการสืบสานวัฒนธรรมประเพณี นอกจากนี้ อาณานิคมเหล่านี้ยังมีประสบการณ์ในการปกครองตนเองด้วย กระนั้นก็ตาม ประชาชาติใหม่คือสหรัฐอเมริกาก็ยังไม่ปรากฏขึ้น จนกระทั่งอีก 170 ปีหลังการตั้งถิ่นฐานถาวรแห่งแรกที่เมือง เจมส์ทาวน์ ในเวอร์จิเนีย

การทำสงครามระหว่างอังกฤษและฝรั่งเศสในคริสต์ทศวรรษ 1750 ส่วนหนึ่งนั้นเกิดขึ้นในยุทธภूमิต่ออเมริกาเหนือ อังกฤษเป็นฝ่ายได้ชัยชนะและเริ่มกำหนดนโยบายเพื่อควบคุมและให้เงินสนับสนุนแก่อาณาจักรอันกว้างใหญ่ไพศาลของตน มาตรการดังกล่าวนำความเข้มงวดกวดขันยิ่งขึ้นมาสู่วิถีชีวิตของชาวอาณานิคมอเมริกัน

เริ่มต้นด้วยการประกาศพระบรมราชโองการ (Royal Proclamation) ค.ศ. 1763 ที่จำกัดขอบเขตการเข้าไปบุกเบิกแผ่นดินใหม่เพื่อตั้งถิ่นฐาน ในปี ค.ศ. 1764 มีการออกพระราชบัญญัติน้ำตาล (Sugar Act) เพื่อจัดเก็บภาษีสินค้าฟุ่มเฟือยที่รวมทั้งกาแฟ ผ้าไหม และเหล้าอุ่น อีกทั้งยังห้ามนำเข้าเหล้ารัมด้วย ในปีเดียวกันนี้มีการออกพระราชบัญญัติเงินตรา (Currency Act) ที่ห้ามมิให้มีการพิมพ์ธนบัตรขึ้นใช้ในอาณานิคมทุกแห่ง ต่อมาในปี ค.ศ. 1765 มีการออกพระราชบัญญัติการจัดที่พัค

ให้ทหาร (Quartering Act) ที่บังคับให้บรรดาอาณานิคมจัดหาที่พักและอาหารให้กองทหารหลวง ติดตามมาด้วยพระราชบัญญัติอากรแสตมป์ (Stamp Act) ค.ศ. 1765 ที่กำหนดให้เอกสารทางกฎหมายทุกประเภท หนังสือพิมพ์ ใบอนุญาต และสัญญาเช่าทุกฉบับต้องติดดวงตราไปรษณีย์หลวง

ชาวอาณานิคมพากันคัดค้านมาตรการดังกล่าวทั้งหมด แต่เรื่องที่จุดชนวนการต่อต้านอย่างจริงจังและเป็นระบบที่สุดนั้น คือพระราชบัญญัติอากรแสตมป์ ชาวอาณานิคมจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ มองว่าประเด็นหลักก็คือ การที่ทุกคนถูกเรียกเก็บภาษีโดยสภานิติบัญญัติที่อยู่ไกลโพ้น ซึ่งพวกตนไม่มีสิทธิ์มีเสียง ดังนั้นในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1765 ผู้แทนจำนวน 27 คนจากอาณานิคมเก้าแห่งจึงมาร่วมประชุมกันที่นิวยอร์ก เพื่อร่วมกันเรียกร้องให้มีการยกเลิกพระราชบัญญัติอากรแสตมป์ โดยมีมติให้อาณานิคมแต่ละแห่งมีสิทธิในการจัดเก็บภาษีด้วยตัวเอง

การปกครองตนเองช่วยสร้างผู้นำทางการเมืองขึ้นมาในท้องถิ่น และคนเหล่านี้เองที่เริ่มกำลังต่อสู้คัดค้านสิ่งที่พวกเขาเห็นว่า เป็นการกระทำที่กดขี่โดยรัฐสภา หลังจากทำสำเร็จแล้ว คนเหล่านี้ก็ปิดฉากการรณรงค์ต่อต้านอังกฤษ อย่างไรก็ตาม ในช่วงหลายปีต่อมา มีคนหัวรุนแรงกลุ่มเล็กๆ ที่พยายามสร้างกระแสคัดค้านต่ออังกฤษ เป้าหมายของคนกลุ่มนี้มีใช้การประนีประนอม แต่เป็นการเรียกร้องอิสรภาพ

ผู้ทำงานเรื่องนี้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดคือ แซมมวล อาดัมส์ แห่งแมสซาชูเซตส์ เขาเขียนบทความและกล่าวปราศรัยปลุกจิตสำนึกแก่ประชาชนิปไตยของชาวอาณานิคม อีกทั้งยังช่วยจัดตั้งคณะกรรมการรณรงค์ในอาณานิคมต่างๆ ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นแกนนำของขบวนการปฏิวัติ ในปี ค.ศ. 1773 ขบวนการนี้มีพ่อค้าชาวอาณานิคมเข้าร่วมสมทบด้วย เนื่องจากขุ่นเคืองที่อังกฤษพยายามเข้ามากำกับดูแลการค้าใบชา จนกระทั่งในเดือนธันวาคม มีชายกลุ่มหนึ่งแอบขึ้นไปใน

เรืออังกฤษสามลำที่ท่าเรือเมืองบอสตัน และโยนกระสอบชาทั้งหมดทิ้งน้ำ

รัฐสภาอังกฤษลงโทษการทำลายทรัพย์สินของหลวง โดยชาวแมสซาชูเซตส์ ครั้งนี้ ด้วยการประกาศปิดท่าเรือบอสตัน และจำกัดสิทธิของรัฐบาลท้องถิ่น มาตรการใหม่ที่ชาวอาณานิคมเรียกว่า “พระราชบัญญัติที่ไม่อาจรับได้” (Intolerable Acts) ย้อนกลับมาทำร้ายอังกฤษเองเพราะแทนที่จะเป็นการโดดเดี่ยวอาณานิคม แห่งนี้ กลับกลายเป็นการปลุกระดมอาณานิคมแห่งอื่นๆ ในเดือนกันยายน ค.ศ. 1774 อาณานิคมทุกแห่งยกเว้นจอร์เจียส่งผู้แทนมาร่วมประชุมที่นครฟิลาเดลเฟีย เพื่อพิจารณา “ภาวะเดือดร้อนเฉพาะหน้า” การประชุมนี้คือการประชุมสภาแห่งภาคพื้นทวีป (Continental Congress) ครั้งแรก

ชาวอาณานิคมต่างรู้สึกขุ่นเคืองและโกรธแค้นอังกฤษมากขึ้นจากการ ถูกล่วงละเมิดสิทธิเช่นนี้ แต่ยังคงไม่มีความเห็นพ้องเป็นเอกฉันท์ว่าจะดำเนินการ ใดๆต่อไป กลุ่มผู้จงรักภักดียังต้องการอยู่ภายใต้ระบอบกษัตริย์ พวกเขาต้องการประนีประนอม เพื่อสร้างสายสัมพันธ์ที่ดีขึ้นกับรัฐบาลอังกฤษ ส่วนนักปฏิวัติ ต้องการอิสรภาพโดยสมบูรณ์เพียงสถานเดียว และเริ่มสะสมอาวุธพร้อมระดมกำลัง ผู้คน คอยวันเวลาแห่งการต่อสู้ที่จะมาถึง

การปฏิวัติ

การปฏิวัติอเมริกัน สงครามเพื่อประกาศอิสรภาพจากการปกครองของ อังกฤษนั้น เริ่มด้วยการปะทะกันอย่างประปราย ระหว่างทหารอังกฤษกับ ชาวอาณานิคมติดอาวุธ ในวันที่ 19 เมษายน ค.ศ. 1775

ทหารอังกฤษออกเดินทางจากเมืองบอสตันในรัฐแมสซาชูเซตส์ เพื่อมายึดอาวุธ และกระสุนปืนที่นักปฏิวัติชาวอาณานิคมสะสมไว้ในหมู่บ้านใกล้ๆนั้น เมื่อมาถึง

การประท้วงการเก็บภาษีใบชาของอังกฤษที่เรียกกันว่า "บอสตันทีปาร์ตี้" (Boston Tea Party) ค.ศ. 1773

ภาพเขียนแสดงการเปิดฉากรบที่เมืองเล็กซิงตัน รัฐแมสซาชูเซตส์ เมื่อวันที่ 19 เมษายน ค.ศ. 1775 ในสงครามปฏิวัติของอเมริกา เป็นการรบระหว่างกองกำลังท้องถิ่นกับกองทหารอังกฤษที่มุ่งหน้าเข้ายึดแหล่งยุทธโปกรณ์ของอาณานิคมใกล้เมืองคองคอร์ด

ภาพเขียนแสดงการประชุมถกเถียงเรื่องการปฏิวัติในรัฐสภา
เวอร์จิเนีย ค.ศ. 1775 แพทริก เฮนรี (ยืนทางด้านซ้าย)
กำลังประกาศคำพูดที่นับว่าโด่งดังที่สุดในการปฏิวัติของอเมริกา
คือ "จงมอบเสรีภาพแก่ข้าพเจ้า ไม่เช่นนั้นก็จะมอบความตายแทน"
(Give me liberty or give me death)

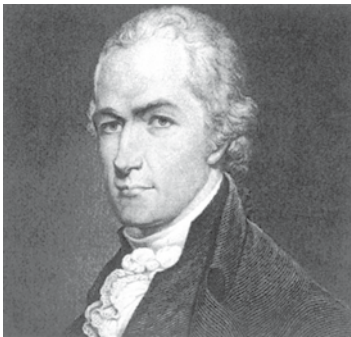

เจมส์ เมดิสัน ประธานาธิบดีคนที่สี่ของสหรัฐ ผู้ได้รับการยกย่องว่า
เป็น "บิดาแห่งรัฐธรรมนูญ" ถ้อยแถลงในการให้สัตยาบันต่อรัฐธรรมนูญ
ของท่าน ประมวลไว้ในเอกสารฉบับเดียวกันกับของ อเล็กซานเดอร์
แฮมิลตัน และจอห์น เจย์ คือ "ถ้อยแถลงของนักสหพันธรัฐ"
(The Federalist Papers)"

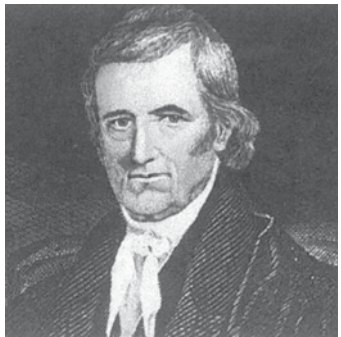
เล็กซิงตัน กองทหารก็พบพวกมินิทเมน (Minutemen) อันเป็นสมญานามของ
คนเหล่านี้ที่กล่าวกันว่าพร้อมที่จะสู้รบได้ภายในนาทีเดียว พวกมินิทเมนตั้งใจ
ที่จะประท้วงด้วยความสงบ เพราะหัวหน้าสั่งไม่ให้ยิงหากไม่ถูกยิงก่อน
ทหารอังกฤษสั่งให้พวกมินิทเมนสลายตัว ซึ่งชายฉกรรจ์กลุ่มนี้ก็ปฏิบัติตามโดยดี
แต่ขณะที่กำลังมีการถอนตัวจากที่ตั้งนั่นเอง เสียงปืนก็ดังก้องขึ้นหนึ่งนัด
แล้วกองทหารอังกฤษก็เข้าโจมตีฝ่ายมินิทเมนด้วยปืนและดาบปลายปืน

เกิดการปะทะกันหลายจุดบนถนน ตลอดเส้นทางที่กองทหารอังกฤษ
ในเครื่องแบบสีแดงสดเดินทางกลับสู่บอสตัน พวก “เสื้อคลุมแดง” เสียชีวิตหรือ
บาดเจ็บกว่า 250 นาย ส่วนฝ่ายอเมริกันเสียกำลังคนไป 93 คน

การสู้รบอย่างดุเดือดยังคงดำเนินต่อไปรอบเขตบอสตัน ในขณะที่ตัวแทน
ฝ่ายอาณานิคมรีบกลับไปฟิลาเดลเฟียเพื่อหารือเกี่ยวกับสถานการณ์ เสียงส่วนใหญ่
ลงความเห็นให้ทำสงครามกับอังกฤษ โดยเห็นพ้องกันในการจัดกองทัพแห่งชาติขึ้น

อเล็กซานเดอร์ แฮมิลตัน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง
ในสมัยประธานาธิบดี จอร์จ วอชิงตัน ผู้สนับสนุน
รัฐบาลกลางที่มีความแข็งแกร่งและส่งเสริมอุตสาหกรรม

จอห์น มาร์แชลล์ ประธานศาลสูงสุดสหรัฐฯ
ระหว่างปี ค.ศ. 1801 ถึง 1835 ภาพเขียน โดย อลองโซ
แชปเพล

จากทหารอาสาของอาณานิคม พร้อมทั้งแต่งตั้งให้ จอร์จ วอชิงตัน แห่งเวอร์จิเนีย เป็นผู้บัญชาการ หนึ่ง ที่ประชุมสภาแห่งภาคพื้นทวีปครั้งที่สอง ยังมีมติร่วมกัน ในการสร้างสันติภาพ โดยเรียกร้องให้พระเจ้าจอร์จที่ 3 ทรงหย่าศึก แต่พระเจ้าจอร์จ ทรงปฏิเสธข้อเรียกร้องนั้น และทรงประกาศ ว่าอาณานิคมอเมริกันก่อการกบฏ ในวันที่ 23 สิงหาคม

การเรียกร้องอิสรภาพเข้มข้นยิ่งขึ้นในช่วงเวลาต่อไป โดยมีโรมัส เพน นักทฤษฎีการเมืองหัวรุนแรง เป็นผู้เสนอเหตุผลอย่างเป็นรูปธรรมในการประกาศ แยกตัวจากอังกฤษในเอกสารเล่มเล็กชื่อ “Common Sense (สามัญสำนึก)” ซึ่ง จำหน่ายได้ถึง 100,000 เล่ม เขาเขียนโจมตีการสืบทอดสันตติวงศ์ทางสายเลือด และเสนอทางเลือกสองประการให้อเมริกา คือการยอมอยู่ภายใต้การปกครองของ กษัตริย์สหราชอาณาจักรต่อไป โดยมีรัฐบาลที่ไร้ประสิทธิภาพ หรือการเป็นสาธารณรัฐอิสระ ที่มีเสรีภาพและความสุขด้วยการปกครองตัวเอง

ที่ประชุมสภาแห่งภาคพื้นทวีปครั้งที่สองแต่งตั้งกรรมการขึ้นมาชุดหนึ่ง โดยมี โรมัส เจฟเฟอร์สัน แห่ง เวอร์จิเนียทำหน้าที่เป็นประธาน เพื่อจัดทำเอกสาร ที่บรรยายเรื่องราวของทุกข์ของชาวอาณานิคมเกี่ยวกับกษัตริย์อังกฤษ และอธิบายถึง การตัดสินใจที่จะแยกตัวจากอังกฤษ คำประกาศอิสรภาพ (Declaration of Independence) นี้จัดทำขึ้นในวันที่ 4 กรกฎาคม ค.ศ. 1776 นับแต่นั้นมาจึง ถือว่าวันที่ 4 กรกฎาคม เป็นวันประกาศอิสรภาพหรือวันชาติของอเมริกา

คำประกาศอิสรภาพ ไม่เพียงเป็นการประกาศการก่อตั้งประชาชาติใหม่เท่านั้น หากยังเป็นบรรทัดฐานแห่งหลักปรัชญาว่าด้วยเสรีภาพของมนุษย์ชนด้วย ซึ่งต่อมา กลายเป็นพลังเพื่อเสรีภาพแห่งโลก หลักปรัชญานี้เป็นการผสมผสานแนวคิด ทางการเมืองของฝรั่งเศสและอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งแนวคิดของ จอห์น ล็อค

(John Locke) ที่ปรากฏในหนังสือ *Second Treatise on Government* ซึ่งยืนยันในความเชื่อที่ว่าสิทธิทางการเมือง คือสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน ดังนั้นจึงถือเป็นสิทธิสากล

การประกาศอิสรภาพมิได้นำเสรีภาพมาสู่อเมริกันชน กองกำลังอังกฤษ ไล่กองทัพฝ่ายอาณานิคมในนิวยอร์ก จากลองไอส์แลนด์จนถึงนครนิวยอร์ก จนแตกกระเจิง ฝ่ายอังกฤษได้ชัยชนะเหนือกองทัพอเมริกันที่แบรนดิไวน์ในเพนซิลเวเนีย และเข้ายึดครองฟิลาเดลเฟีย ทำให้สภาแห่งภาคพื้นทวีปต้องหลบหนี ต่อมากองกำลังอเมริกันได้ชัยชนะที่ซาราโตกา นิวยอร์ก และที่เทรนตัน ตลอดจนถึงที่พรินซ์ตันในนิวเจอร์ซีย์ กระนั้น จอร์จ วอชิงตันก็ยังต้องดิ้นรนอย่างต่อเนื่องเพื่อกำกำลังคนและวัสดุอุปกรณ์จำเป็นอย่างยี่งวดในยามนี้

ในที่สุดความช่วยเหลือซึ่งเป็นปัจจัยที่ตัดสินเหตุการณ์ก็มาถึงในปี ค.ศ. 1778 เมื่อฝรั่งเศสยอมรับสถานะภาพของอเมริกา และลงนามในสัญญาทวิภาคีเพื่อการป้องกันประเทศ แต่ความสนับสนุนจากรัฐบาลฝรั่งเศสครั้งนี้ เป็นเหตุผลทางภูมิศาสตร์การเมืองโดยไม่เกี่ยวข้องกับอุดมการณ์แต่อย่างใด ฝรั่งเศสต้องการจะบั่นทอนอำนาจของอังกฤษ ซึ่งเป็นคู่แข่งมานานปี

การสู้ยุทธ์ที่เริ่มจากเล็กซิงตันในแมสซาชูเซตส์ ยืดเยื้อมาอีกแปดปี โดยแผ่ขยายเป็นวงกว้างไปทั่วภาคพื้นทวีป ตั้งแต่เมืองมอนทรีออล ในแคนาดาทางเหนือ ลงมาถึงเมืองซานนาทานาในจอร์เจียทางใต้ กองทัพใหญ่ของอังกฤษยอมแพ้สงครามที่ยอร์กทาวน์ในเวอร์จิเนีย เมื่อปี ค.ศ. 1781 แต่สงครามยังคงยืดเยื้อต่อมาโดยไม่มีผลขึ้นเด็ดขาดอีกถึงสองปี ในที่สุดจึงมีการลงนามในสัญญาสันติภาพที่กรุงปารีส ในวันที่ 15 เมษายน ค.ศ. 1783

การปฏิวัติครั้งนี้ส่งผลไกลเกินเขตทวีปอเมริกาเหนือ เพราะทำให้บรรดา

นักทฤษฎีการเมืองฝั่งยุโรปหันมาสนใจ และทำให้แนวคิดเรื่องสิทธิโดยธรรมชาติ (natural rights) ทวีความแข็งแกร่งขึ้นทั่วโลกตะวันตก โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้มีชื่อเสียง เช่น แอดเดียม โคชิวสโก ฟร็อดริช วอน สตีเวน และมาร์ควิส เดอลาฟาแยตต์ ผู้เข้าร่วมในการปฏิวัติ และหวังที่จะนำความคิดเรื่องเสรีภาพไปเผยแพร่ในประเทศของตน

สนธิสัญญาปารีส (Treaty of Paris) รับรองอิสรภาพ เสรีภาพ และอธิปไตยของอดีตอาณานิคมอเมริกันทั้ง 13 แห่ง ซึ่งขณะนี้มีสถานะภาพเป็นรัฐ ภารกิจที่รออยู่เบื้องหน้าขณะนี้คือการผนึกรัฐเหล่านี้เข้าด้วยกันเป็นประเทศใหม่

การจัดตั้งรัฐบาลแห่งชาติ

 อาณานิคมอเมริกัน 13 แห่งนี้รวมกันเป็นสหรัฐอเมริกาที่ประกอบด้วย 13 รัฐ ในปี ค.ศ. 1783 ภายหลังจากการทำสงครามประกาศอิสรภาพกับอังกฤษ ก่อนหน้าสงครามยุติ ทั้ง 13 รัฐร่วมกันให้สัตยาบันว่าด้วยความร่วมมือระหว่างกัน ซึ่งเป็นธรรมนูญแห่งสมาพันธรัฐ (Articles of Confederation) ที่กำหนดแนวทางการจัดตั้งประเทศ แต่เป็นประเทศที่รวมกันขึ้นอย่างหลวมๆ และเปราะบาง จนจอร์จ วอชิงตันเรียกว่า “เชือกแห่งเม็ดทราย” (rope of sand)

ประเทศใหม่นี้ไม่มีเงินตราสกุลเดียวกัน แต่ละรัฐยังคงใช้เงินตราของตนเอง และยังไม่มียกกองทัพแห่งชาติ รัฐหลายรัฐมีทั้งทัพบกและทัพเรือของตนเอง ไม่มีอำนาจส่วนกลางที่คุมโนบายต่างประเทศ และรัฐแต่ละรัฐจะเจรจากับต่างประเทศโดยตรงเอง การเก็บภาษีอากรก็ยังไม่มียกแห่งชาติที่เป็นหนึ่งเดียว

มีข้อพิพาทเรื่องสิทธิในการเดินเรือในแม่น้ำโบทโตแมคระหว่างรัฐแมริแลนด์ และรัฐเวอร์จิเนีย ซึ่งมีแม่น้ำสายนี้เป็นพรมแดนร่วมกัน ทำให้ต้องมีการประชุมร่วม

ระหว่างรัฐทำรัฐ ที่เมืองแอนนาโพลิส รัฐแมริแลนด์ ในปีค.ศ. 1786 ผู้แทนจากรัฐนิวยอร์ก คือ อเล็กซานเดอร์ แฮมิลตัน แสดงความคิดเห็นว่าปัญหาทางการค้าเช่นนี้เป็นส่วนหนึ่งของประเด็นทางเศรษฐกิจและการเมือง เขากล่าวว่า สิ่งที่ต้องทำคือ ต้องทบทวนเรื่องสมาพันธรัฐอีกครั้ง อเล็กซานเดอร์ และผู้แทนอื่นๆ ร่วมกันเสนอให้มีการประชุมใหญ่เพื่อพิจารณาทบทวนเรื่องนี้อีกครั้งหนึ่ง โดยเฉพาะ จอร์จวอชิงตัน ผู้ได้รับความเชื่อถือมากที่สุดในอเมริกาก็สนับสนุนข้อเสนอนี้ ทำให้ผู้ที่คิดว่าความเห็นนี้ห้าวหาญเกินไปต้องยอมตาม

การประชุมที่นครฟิลาเดลเฟียในเดือนพฤษภาคม 1787 มีความสำคัญยิ่ง ผู้แทนจำนวน 55 คน ที่ล้วนมีประสบการณ์สูงในเรื่องระบบอาณานิคมและรัฐบาลแห่งรัฐ

ห้องประวัติศาสตร์ใน อินดิเพนเดนซ์ ฮอลล์ (Independence Hall) นครฟิลาเดลเฟีย ซึ่งคณะผู้แทนมาประชุมร่างรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐฯ ในฤดูร้อน ค.ศ. 1787 รัฐธรรมนูญคือกฎหมายสูงสุดแห่งชาติ

ได้รับการเลือกตั้งให้เข้าร่วมประชุม บุคคลเหล่านี้มีความรู้ทั้งด้านประวัติศาสตร์ กฎหมาย และทฤษฎีการเมือง และส่วนใหญ่เป็นคนหนุ่ม แต่มีผู้อาวุโสร่วมด้วย คนหนึ่งคือ เบนจามิน แฟรงคลินผู้ซึ่งอยู่ในช่วงบั้นปลายอาชีพการทำงานเพื่อประชาชนและการเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่มีผลงานโดดเด่น แต่มีชาวอเมริกันอีกสองคนที่มีความโดดเด่นแต่ไม่ได้เข้าร่วมในการประชุมนี้ คือ โธมัส เจฟเฟอร์สัน ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งเอกอัครราชทูตอเมริกันประจำกรุงปารีส และ จอห์น อาดัมส์ เอกอัครราชทูตอเมริกันประจำกรุงลอนดอน

ที่ประชุมสภาแห่งภาคพื้นทวีปให้อำนาจที่ประชุมตัวแทนเหล่านี้ในการแก้ไขรัฐธรรมนูญแห่งสมาพันธรัฐ แต่ตัวแทนเหล่านี้ก็กลับโยนรัฐธรรมนูญฉบับนี้ทิ้งไป เนื่องจากเห็นพ้องกันว่า รัฐธรรมนูญดังกล่าวไม่อาจสนองความต้องการของประเทศใหม่ได้ และร่วมกันกำหนดรูปแบบการปกครองโดยรัฐบาล ซึ่งประกอบด้วยอำนาจที่แยกจากกันเป็นสามฝ่าย คือฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการ ที่ประชุมนี้จึงกลายเป็นที่ประชุมร่างรัฐธรรมนูญ

การแสวงความเป็นเอกฉันท์ในรายละเอียดบางเรื่องของรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ย่อมเป็นเรื่องยาก ตัวแทนหลายคนแสดงความเห็นให้มีรัฐบาลแห่งชาติที่มีอำนาจมาก และให้จำกัดสิทธิของรัฐต่างๆ ในขณะที่บางคนก็แสดงความเห็นอย่างมีเหตุผลพอๆ กันว่า รัฐบาลแห่งชาติไม่ควรมีอำนาจมาก และให้สงวนอำนาจของรัฐต่างๆไว้ ตัวแทนบางคนก็กลัวว่าคนอเมริกันยังไม่ฉลาดพอที่จะปกครองตัวเอง และคัดค้านการเลือกตั้งโดยประชาชนไม่ว่าจะเป็นรูปแบบใด บางคนก็เห็นว่ารัฐบาลแห่งชาติควรมีฐานเสียงจากประชาชนให้กว้างที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ส่วนตัวแทนจากรัฐเล็กๆ ก็เรียกร้องว่าต้องมีตัวแทนจากรัฐของตนในสภานิติบัญญัติในจำนวนที่เท่ากับตัวแทนจากรัฐใหญ่ๆ แต่บรรดาผู้แทนจากรัฐใหญ่ทั้งหลาย กลับมีความเห็น

ระฆังแห่งเสรีภาพ ในนครฟิลาเดลเฟีย เพนซิลเวเนีย คือสัญลักษณ์แห่งอิสรภาพของคนอเมริกัน ระฆัง ก้องกังวานครั้งแรกเมื่อวันที่ 8 กรกฎาคม ค.ศ. 1776 เพื่อฉลองการรับรองคำประกาศอิสรภาพ ต่อมาในปี ค.ศ. 1836 ระฆังนี้เกิดรอยร้าวระหว่างการประกอบ พิธีศพของ จอห์น มาร์แชลล์ ประธานศาลสูงสุด สหรัฐฯ

ต้นฉบับรัฐธรรมนูญสหรัฐฯ ซึ่งร่วมลงนามโดยคณะผู้แทนในนครฟิลาเดลเฟีย ในวันที่ 17 กันยายน ค.ศ. 1787

มารดาและบุตรสาวคู่หนึ่ง กำลังชมเอกสาร ในห้องนิทรรศการที่หอจดหมายเหตุแห่งชาติในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ซึ่งจัดแสดงรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐฯ คำประกาศอิสรภาพ และกฎหมายสิทธิพลเมือง

ว่ารัฐใหญ่ควรมีสีทธิมีเสียงมากกว่า ผู้แทนจากรัฐที่ถือว่าระบบทาสเป็นเรื่องผิดกฎหมาย ต่างต้องการให้ระบบทาสหมดสิ้นไป ในขณะที่ผู้แทนจากรัฐที่มีทาสคัดค้านการเลิกทาสทุกวิถีทาง ผู้แทนบางคนเสนอให้มีการจำกัดจำนวนรัฐที่จะเข้าร่วมสหรัฐอเมริกา (Union) แต่คนอื่นกลับสนับสนุนให้ดินแดนใหม่ทางตะวันตกที่เริ่มมีการตั้งถิ่นฐาน มีสถานภาพเป็นรัฐ

ทุกประเด็นปัญหาล้วนนำไปสู่ความแตกแยกใหม่ๆ ซึ่งในที่สุดต้องลงเอยด้วยการประนีประนอมกัน

ร่างรัฐธรรมนูญมีไข่ออกสารยี่ดียวอย่างใดเลย กระนั้นก็ตาม ร่างรัฐธรรมนูญก็กำหนดกรอบการทำงานสำหรับรัฐบาลที่มีความสลับซับซ้อนที่สุดเท่าที่เคยมีมา โดยรัฐบาลแห่งชาติที่ระบุไว้ในร่างรัฐธรรมนูญนี้จะมีอำนาจเต็มที่ในการออกธนบัตร เงินตรา จัดเก็บภาษี ออกสิทธิบัตรต่างๆ ดำเนินนโยบายต่างประเทศ ทำนุบำรุงกองทัพ จัดตั้งที่ทำการไปรษณีย์ และทำสงคราม รัฐบาลจะประกอบด้วยสามฝ่ายที่มีอำนาจเท่าๆ กัน และมีหน้าที่ตรวจสอบการดำเนินงานของกันและกัน อำนาจสามฝ่ายนี้ได้แก่ระบบรัฐสภา ระบบประธานาธิบดี และระบบศาล

การอภิปรายข้อกำหนดในรัฐธรรมนูญนั้น นอกจากเหตุผลทางเศรษฐกิจแล้ว ยังมีเรื่องผลประโยชน์ของรัฐ และของภาคกิจการต่างๆ ตลอดจนแนวคิดทางอุดมการณ์ด้วย โดยที่อุดมการณ์ของผู้ร่วมร่างรัฐธรรมนูญล้วนมีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน ทุกฝ่ายต่างมุ่งหวังให้มีรัฐบาลที่ช่วยส่งเสริมเสรีภาพส่วนบุคคล พร้อมด้วยจริยธรรมแห่งรัฐ

ในวันที่ 17 กันยายน ค.ศ. 1787 หลังจากที่ได้ร่วมกันพิจารณาไตร่ตรอง บทบัญญัติต่างๆ มาเป็นเวลาสี่เดือน ผู้แทนส่วนใหญ่ร่วมกันลงนามรับรองรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ ด้วยความเห็นพ้องกันว่ารัฐธรรมนูญซึ่งให้สัตยาบันโดย 9 รัฐ จาก 13 รัฐคือกฎหมายแห่งชาติ

กระบวนการให้สัตยาบันรัฐธรรมนูญดังกล่าวใช้เวลาประมาณหนึ่งปี ฝ่ายที่ต่อต้านรัฐธรรมนูญแสดงความหัวนเกรงว่ารัฐบาลกลางที่มีอำนาจมาก จะกลายเป็นทรราชและกดขี่เข้มแข็งรัฐต่างๆ ในขณะที่ฝ่ายสนับสนุนรัฐธรรมนูญแย้งว่าระบบถ่วงดุลอำนาจจะช่วยป้องกันการกระทำดังกล่าว การโต้แย้งนำไปสู่การแบ่งแยกเป็นสองฝ่าย คือฝ่ายผู้นิยมระบบสหพันธรัฐที่ต้องการให้มีรัฐบาลกลางที่เข้มแข็งและมีรัฐธรรมนูญ และฝ่ายผู้คัดค้านระบบสหพันธรัฐ ที่ต้องการเพียงให้มีการรวมตัวกันอย่างหลวมๆ ของรัฐต่างๆ และไม่ต้องมีการรัฐธรรมนูญ

ถึงแม้จะมีการให้สัตยาบันรับรองรัฐธรรมนูญแห่งชาติแล้วก็ตาม ชาวอเมริกันจำนวนมากก็ยังรู้สึกว่าการรัฐธรรมนูญยังขาดอะไรบางอย่างที่สำคัญอยู่ คนเหล่านี้บอกว่ารัฐธรรมนูญไม่ได้กล่าวถึงสิทธิของบุคคล ดังนั้นเมื่อมีการประชุมสภาองเกรสครั้งแรกในนครนิวยอร์ก ในเดือนกันยายน ค.ศ. 1789 คณะผู้ร่างกฎหมายจึงเห็นพ้องกันว่าต้องเพิ่มเติมบทบัญญัติดังกล่าว โดยใช้เวลาอีกสองปีในการเพิ่มเติมบทบัญญัติใหม่อีก 10 ข้อ ซึ่งเรียกรวมกันว่ากฎหมายสิทธิพลเมือง (Bill of Rights) และเป็นส่วนหนึ่งของรัฐธรรมนูญมาจนทุกวันนี้

บทบัญญัติข้อแรกในสิบข้อ คือการรับประกันเสรีภาพในการพูด เสรีภาพของหนังสือพิมพ์ เสรีภาพในการนับถือศาสนา เสรีภาพในการประท้วง เสรีภาพในการชุมนุมโดยสันติ และเสรีภาพในการเรียกร้องให้มีการเปลี่ยนแปลง บทบัญญัติข้อสี่คุ้มครองประชาชนจากการตรวจค้นและการจับกุมที่ไม่ชอบด้วยเหตุผล บทบัญญัติข้อห้าให้สิทธิประชาชนในการได้รับการพิจารณาคดีอย่างเหมาะสมตามกระบวนการของกฎหมายในคดีอาญาทุกคดี บทบัญญัติข้อหกให้สิทธิในการสอบสวนคดีอย่างเป็นธรรมและรวดเร็ว และบทบัญญัติข้อแปดเป็นการคุ้มครองประชาชนจากการถูกลงโทษอย่างทารุณโหดร้ายและผิดวิสัย

หลังจากที่มีการเพิ่มเติมบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิดังกล่าวเมื่อกว่าสองร้อยปีมาแล้วนั้น
ปรากฏว่ามีการเพิ่มเติมบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญอีกเพียง 17 ข้อเท่านั้น

ยุคแรกแห่งการขยายเขตแดนไปทางตะวันตกและ ความแตกต่างระหว่างภูมิภาค

จอร์จ วอชิงตัน ทำพิธีสาบานตนเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีคนแรก
แห่งสหรัฐอเมริกาเมื่อวันที่ 30 เมษายน ค.ศ. 1789 ระหว่างการปฏิวัติ
เขารับผิดชอบในการจัดตั้งกองทัพที่มีประสิทธิภาพ บัดนี้ท่านประธานาธิบดีมีหน้าที่
ต้องจัดตั้งรัฐบาลที่มีประสิทธิภาพ

วอชิงตันร่วมมือกับสภาองเกรสจัดตั้งกระทรวงการต่างประเทศ กระทรวง
การคลัง กระทรวงยุติธรรม และกระทรวงการสงคราม เจ้ากระทรวงทุกคนมีหน้าที่
เป็นที่ปรึกษาของประธานาธิบดี ในฐานะคณะรัฐมนตรี ศาลสูงประกอบด้วยประธาน
ผู้พิพากษาหนึ่งคน และผู้พิพากษาอีกห้าคน โดยมีศาลเคลื่อนที่ซึ่งมีอำนาจพิจารณาคดี
ในหลายท้องที่รวมสามศาล และมีศาลแขวงรวม 13 แห่ง มีการกำหนดนโยบาย
ปกครองเขตแดนทางด้านตะวันตก เพื่อนำเข้ามารวมเป็นรัฐใหม่ของประเทศ

ประธานาธิบดีวอชิงตันดำรงตำแหน่งสองสมัย สมัยละสี่ปี แล้วจึงลาออกจาก
ตำแหน่ง อันเป็นการกำหนดบรรทัดฐานที่กลายเป็นกฎหมายสืบมา ประธานาธิบดีอีก
สองคนต่อมา คือ จอห์น อาดัมส์ และ โทมัส เจฟเฟอร์สันเป็นตัวแทนของแนวคิดสอง
อย่างที่แตกต่างกันเกี่ยวกับบทบาทของรัฐบาล อันนำไปสู่การจัดตั้งพรรคการเมืองเป็น
ครั้งแรกในโลกตะวันตก จอห์น อาดัมส์ และอเล็กซานเดอร์ แฮมิลตัน ผู้เป็นรัฐมนตรี
คลังของประธานาธิบดีวอชิงตัน ซึ่งโดยทั่วไปทำหน้าที่เป็นผู้แทนผลประโยชน์ด้าน
การค้าและอุตสาหกรรม คือผู้นำฝ่ายเฟเดอรัลลิสต์ (Federalists) นักการเมืองกลุ่มนี้

หวาดกลัวภาวะอนาธิปไตยที่บ้านเมืองไร้ชื่อแป และเชื่อมั่นว่าการมีรัฐบาลกลางที่มีอำนาจเข้มแข็ง จะทำให้ประเทศสามารถกำหนดนโยบายเศรษฐกิจแห่งชาติ และรักษาความสงบเรียบร้อยได้ กลุ่มนี้มีผู้สนับสนุนมากที่สุดทางภาคเหนือ ส่วนฝ่ายรีพับลิกัน (Republicans) ที่นำโดย เจฟเฟอร์สันนั้น เป็นตัวแทนกลุ่มผลประโยชน์เกษตรกรรมโดยทั่วไป นักการเมืองขั้วนี้คัดค้านการจัดตั้งรัฐบาลกลางที่มีอำนาจ และเชื่อมั่นในสิทธิของรัฐ ตลอดจนความเป็นอยู่อย่างพอเพียงของเกษตรกร ผู้สนับสนุนส่วนใหญ่ของฝ่ายนี้อยู่ในรัฐภาคใต้

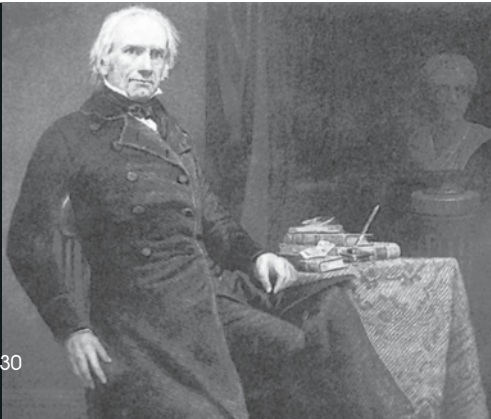
ประชาชาติใหม่แห่งนี้ รุ่งเรืองและมีสันติสุขสืบมาอีกราว 20 ปีโดยยึดถือในนโยบายเป็นมิตรและเป็นกลางกับทุกชาติ แต่ก็มีอาการอดพ้นจากผลกระทบของสถานการณ์ทางการเมืองในยุโรป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในอังกฤษและฝรั่งเศส ซึ่งกำลังทำสงครามกัน เรืออเมริกันที่มุ่งหน้าสู่ฝรั่งเศสถูกกองทัพเรืออังกฤษยึดไว้ และเรืออเมริกันที่มุ่งหน้าสู่อังกฤษก็ถูกกองทัพเรือฝรั่งเศสยึดไว้ การเจรจาทางการทูตหลายครั้งในช่วงทศวรรษ 1790 และต้นทศวรรษ 1800 ทำให้ทั้งสองฝ่ายหลีกเลี่ยงการปะทะกันได้ชั่วคราว แต่อีกไม่นาน สหรัฐฯ ก็จะต้องออกมาปกป้องผลประโยชน์ของตนเอง

สงครามกับอังกฤษเปิดฉากขึ้นในปี ค.ศ. 1812 การสู้รบส่วนใหญ่อยู่ในอาณาบริเวณของรัฐต่างๆ ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือและชายฝั่งทะเลด้านตะวันออก กองกำลังเคลื่อนที่เร็วของอังกฤษเคลื่อนทัพเข้าประชิดเมืองหลวงใหม่ คือกรุงวอชิงตัน ในเขตดิสทริคออฟโคลัมเบีย การระดมยิงใส่ทำเนียบทำให้ประธานาธิบดี เจมส์ เมดิสันต้องหลบหนีและละทิ้งเมืองหลวงที่ตกอยู่ในกองเพลิงไว้ แต่กองทัพบกและกองทัพเรือสหรัฐฯ สู้รบจนได้ชัยชนะขั้นเด็ดขาดและสามารถประกาศชัยชนะเหนืออังกฤษได้ หลังจากอังกฤษทำสงครามมาได้สองปีครึ่ง และเงินในคลังก็ร่อยหรอลงทุกทีจากการรบกับฝรั่งเศสด้วย อังกฤษจึงยอมเซ็นสัญญาสงบศึกกับสหรัฐฯ ชัยชนะของสหรัฐฯ

ครั้งนี้ เป็นการทำให้ความหวังของอังกฤษที่จะหวนกลับมามีอิทธิพลในดินแดนทางใต้ของแคนาดาอีกครั้งหนึ่งอย่างสิ้นเชิง

ล่วงมาถึงเวลาที่สงครามปี ค.ศ. 1812 สิ้นสุดลง วิกฤตการณ์ที่เข้ามารุมล้อมรัฐอเมริกันใหม่แห่งนี้ก็ยุติลงเช่นกัน การปกครองภายใต้รัฐธรรมนูญนำดุลยภาพระหว่างเสรีภาพและความเป็นระเบียบเรียบร้อยมาสู่ประชาชาติ ซึ่งขณะนี้มีหน้าภาครัฐในระดับต่ำ แต่มีภาคพื้นทวีปแผ่ไพศาลรอคอยการสำรวจ เพื่อสร้างความเจริญรุ่งเรืองบนพื้นฐานของสันติภาพและความก้าวหน้าทางสังคม เหตุการณ์ที่สำคัญที่สุดด้านนโยบายต่างประเทศในช่วงนี้คือคำประกาศของประธานาธิบดี เจมส์ มอนโร ว่าด้วยความสมานฉันท์ระหว่างสหรัฐฯ กับประเทศอิตาลีที่เกิดขึ้นใหม่ในอเมริกากลางและอเมริกาใต้ ลัทธิมอนโรดังกล่าวเป็นการกล่าวเตือนมิให้ยุโรปพยายามเข้ามาล่าอาณานิคมในละตินอเมริกาอีกต่อไป ซึ่งทำให้ประชาชาติใหม่หลายประเทศ แสดงความเป็นพันธมิตรทางการเมืองกับสหรัฐอเมริกา โดยการยึดถือรัฐธรรมนูญแห่งอเมริกาเหนือเป็นต้นแบบ

อาณาเขตสหรัฐอเมริกาแผ่ขยายเป็นสองเท่า ด้วยการซื้อดินแดนหลุยเซียนาจาก

เฮนรี เคลย์ แห่งรัฐเคนตักกี ผู้แม้จะไม่เคยดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี แต่ได้ชื่อว่าเป็นนักการเมืองอเมริกันผู้ทรงอิทธิพลมากที่สุดผู้หนึ่งในช่วงครึ่งแรกของศตวรรษที่ 19 เคลย์มีบทบาทโดดเด่นในการดำรงรักษาสหรัฐอเมริกาไว้ ในการเสนอข้อประนีประนอมแห่งมิสซูรี (Missouri Compromise) ในปี ค.ศ. 1820 และข้อประนีประนอมแห่งปี ค.ศ. 1850 (Compromise of 1850) กฎหมายทั้งสองฉบับนี้ช่วยระงับข้อพิพาทเรื่องทาสภายในดินแดนสหรัฐฯ ได้ชั่วคราว

ฝรั่งเศสในปี ค.ศ. 1803 และฟลอริดาจากสเปนในปี ค.ศ. 1819 ระหว่างปี ค.ศ. 1816 ถึง 1821 มีการก่อตั้งรัฐใหม่อีกหกรัฐ ประชากรเพิ่มขึ้นสามเท่าจากปี ค.ศ. 1812 ถึง 1852 ขนาดและความหลากหลายของประชากรชาติใหม่นี้ ทำให้ยากต่อการให้คำนิยามแบบทั่วไป อีกทั้งยังสร้างความขัดแย้งในหลายเรื่องด้วย

สหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่ประกอบไปด้วยเมืองใหญ่ๆ ที่เจริญแล้วและรุ่งเรืองด้วยการค้าและอุตสาหกรรม และเขตชายแดนที่ยังล้าหลัง ซึ่งผู้คนมักมองข้ามหลักนิติธรรม สหรัฐฯ เป็นดินแดนที่รักเสรีภาพ แต่ก็ยอมให้มีระบบทาส ความแตกต่างทั้งหลายนี้รวมอยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญฉบับเดียวกัน ท่ามกลางความตึงเครียดที่กำลังทวีขึ้น

จากความขัดแย้งสู่การแตกแยก

สหรัฐอเมริกาใน ค.ศ. 1850 คือประชาชาติที่มีเขตแดนไพศาลระหว่างสองมหาสมุทรใหญ่ แต่ละภูมิภาคแตกต่างกันอย่างเด่นชัด ทั้งลักษณะทางภูมิศาสตร์ ทรัพยากรธรรมชาติ และการพัฒนา

รัฐในเขตนิวอิงแลนด์ และรัฐทางตอนกลางของฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติก คือศูนย์กลางการเงิน การค้า และอุตสาหกรรม ผลผลิตหลักประกอบด้วยสิ่งทอและเสื้อผ้าสำเร็จรูป ไม้ และเครื่องจักรกล ดินแดนแถบนี้รุ่งเรืองด้วยการค้าทางทะเล ส่วนรัฐทางใต้ก็มีการเกษตรกรรมเป็นหลัก มีผลผลิตคือยาสูบ น้ำตาล และฝ้าย โดยอาศัยแรงงานทาส ส่วนรัฐทางตะวันตกกลางแม้จะยึดอาชีพเกษตรกรรมเป็นหลัก แต่สินค้าธัญพืชและเนื้อสัตว์ก็ผลิตด้วยมือของเกษตรกรหญิงชายที่เป็นอิสระชน

ในปี ค.ศ. 1819 มีสหรัฐยื่นขอสถานะภาพรัฐ แต่รัฐทางเหนือปฏิเสธคำขอนี้ ด้วยเหตุผลที่มีสหรัฐมีทาสถึง 10,000 คน สมาชิกสภาองเกรสจากรัฐเคนตักกี คือ

เฮนรี เคลย์ เสนอให้มีการปรองดองกัน คือยอมให้มีสิทธิเข้าร่วมในสหรัฐอเมริกา (Union) ได้ และอนุญาตให้คงระบบทาสไว้ ส่วนเมนให้เข้าร่วมได้ในฐานะรัฐที่ไม่มีทาส

นับแต่การยอมประนีประนอมในกรณีของมิสซูรีเป็นต้นมา ท่าทีในเรื่องนี้ของรัฐต่าง ๆ ก็แตกแยกยิ่งขึ้น รัฐทางเหนือมีขบวนการเรียกร้องให้จัดระบบทาสที่มีอิทธิพลมากขึ้น ขณะที่ความเชื่อเรื่องความเหนือกว่าของชนผิวขาวในรัฐทางใต้ และการดำรงสถานภาพทางเศรษฐกิจของเจ้าของที่ดิน ก็แข็งแกร่งยิ่งขึ้นไม่แพ้กัน ถึงแม้ว่าจะมีทาสผิวดำจำนวนนับพัน หลบหนีมาสู่รัฐภาคเหนือ ตามเส้นทางลับที่เรียกกันว่าทางรถไฟใต้ดิน (Underground Railroad) แต่ประชากรทาสในรัฐที่มีระบบทาสก็ยังคงมีจำนวนถึงหนึ่งในสามของพลเมือง ตามการสำรวจสำมะโนประชากรในปี ค.ศ. 1860

ถึงแม้คนในรัฐทางเหนือส่วนใหญ่ ไม่ต้องการแตะต้องระบบทาสในรัฐทางใต้ก็ตาม แต่ก็มิมีไม่น้อยที่คัดค้านการแพร่ขยายระบบทาสไปสู่ดินแดนตะวันตก ในขณะที่ชาวใต้ต่างยืนยันว่า ดินแดนเหล่านั้นควรมีสหิทธิตัดสินใจด้วยตนเอง นักการเมืองหนุ่มผู้หนึ่งจากรัฐอิลลินอยส์ คือ อับราฮัม ลินคอล์น แสดงจุดยืนชัดเจนว่าเรื่องนี้เป็นประเด็นระดับชาติ “บ้านที่แตกแยกจะยืนหยัดอยู่ไม่ได้” เขากล่าว “ข้าพเจ้าเชื่อว่ารัฐบาลนี้ ไม่สามารถปล่อยให้มืทาสครึ่งหนึ่งและอิสระครึ่งหนึ่งตลอดไปได้ ข้าพเจ้าไม่ต้องการเห็นสหรัฐอเมริกาของเราล่มสลาย แต่ก็ไม่ต้องการเห็นความแตกแยกอีกต่อไปเช่นกัน”

ในปี ค.ศ. 1860 พรรครีพับลิกันส่งลินคอล์นลงรับสมัครเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี โดยหาเสียงด้วยนโยบายต่อต้านระบบทาส ในบรรดาผู้แข่งขันรวมสี่คน ลินคอล์นได้คะแนนเสียงจากผู้มีสิทธิเลือกตั้งเพียงร้อยละ 39 แต่ได้รับเสียงข้างมากโดยเด็ดขาดจากคณะผู้เลือกตั้ง (Electoral College) ซึ่งเป็นกลุ่มพลเมืองที่เข้ามาทำหน้าที่เลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐฯ โดยตรง หลังจากการออกเสียงเลือกตั้งโดยประชาชน

พายุที่เริ่มตั้งเค้ามานานหลายทศวรรษ ไกลจะโหมกระหน่ำอย่างรุนแรง รัฐทางใต้พากันเชื่อว่าจะถอนตัวจากสหรัฐอเมริกาหากลินคอล์นได้รับการเลือกตั้ง แต่การแยกตัวเกิดขึ้นก่อนที่ลินคอล์นจะทำพิธีสาบานตนเข้ารับตำแหน่งด้วยซ้ำ ดังนั้นประธานาธิบดีใหม่จึงมีภารกิจหนักหน่วงใด ในการโอบอุ้มสหรัฐอเมริกาให้ดำรงอยู่ร่วมกัน

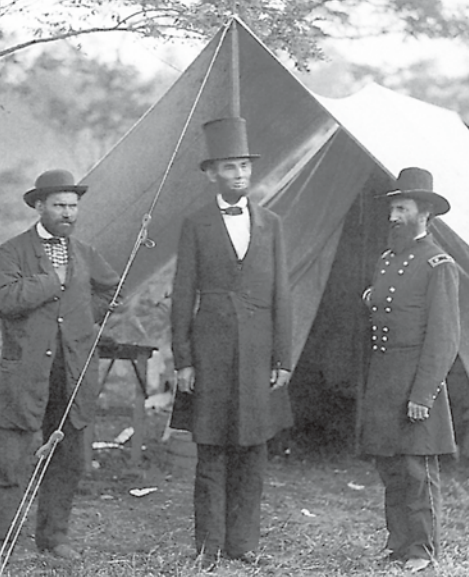
สงครามกลางเมืองและการฟื้นฟูบูรณะ: หลังสงคราม

§ รัฐทางเหนือและทางใต้ประกาศสงครามกันในเดือนเมษายน ค.ศ. 1861 โดยที่รัฐทางใต้อ้างสิทธิในการแยกตัว และก่อตั้งเป็นสมาพันธ์รัฐ (Confederacy) กองกำลังฝ่ายใต้เป็นผู้ลั่นกระสุนชุดแรก รัฐฝ่ายเหนือภายใต้การนำของประธานาธิบดีลินคอล์นตัดสินใจที่จะยุติการกบฏ เพื่อธำรงรักษาสหรัฐอเมริกาไว้

ฝ่ายเหนือมีจำนวนรัฐและประชากรมากกว่าฝ่ายใต้กว่าสองเท่า และพร้อมด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกในการผลิตยุทธปัจจัยต่างๆ อีกทั้งยังมีเครือข่ายเส้นทางรถไฟที่เหนือกว่า ทางฝ่ายใต้มีแม่ทัพนายกองที่มีประสบการณ์มากกว่าและมีข้อได้เปรียบในการสู้รบ ซึ่งสมรภูมิล้วนใหญ่อยู่ในดินแดนฝ่ายตน

การสู้รบภาคพื้นดินดำเนินไปถึงสี่ปีเต็ม โดยมีกำลังทหารและม้าศึกหลายหมื่นเข้าร่วมประจัญบานในรัฐเวอร์จิเนีย แมริแลนด์ เพนซิลเวเนีย เทนเนสซี และจอร์เจีย ส่วนการต่อสู้ทางทะเลเกิดขึ้นนอกชายฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติกและแม่น้ำมิสซิสซิปปี กองกำลังฝ่ายสหรัฐอเมริกาได้รับชัยชนะในการต่อสู้เกือบทุกครั้งในอาณาบริเวณนี้ ซึ่งตรงกันข้ามกับการปะทะในรัฐเวอร์จิเนีย ที่ฝ่ายสหรัฐอเมริกาพ่ายแพ้ครั้งแล้วครั้งเล่า ในการพยายามบุกเข้ายึดริชมอนด์ ซึ่งเป็นนครหลวงของฝ่ายสมาพันธ์รัฐ

วันที่มีการเสียชีวิตเนืองกันมากที่สุด คือวันที่ 17 กันยายน ค.ศ. 1862

ประธานาธิบดี อับราฮัม ลินคอล์น (กลาง)
ที่ค่ายทหารฝ่ายสหรัฐอเมริกา เดือนตุลาคม
ค.ศ. 1862 หลังการสู้รบที่ แอนตีแทม

ทาสผิวดำระดมแรงเก็บฝ้ายในไร่
ใกล้เมืองชวาานาห์ รัฐจอร์เจีย
ในช่วงต้นทศวรรษ 1860

ภาพทหารฝ่ายสมาพันธรัฐ
ผู้สูญเสียชีวิตบริเวณแนว
กำแพงหินระหว่างการรบ
ที่เมืองแซนเซลเลอวิลล์
ในเดือนพฤษภาคม
ค.ศ. 1863 หลังจากชัยชนะ
ที่สมรภูมิแห่งนี้ กองทัพ
ฝ่ายใต้รุกขึ้นไปทางเหนือ
จนถึงเพนซิลเวเนีย แต่ต้อง
พ่ายแพ้ในการสู้รบสามวัน
ที่เมืองเกตตีสเบิร์ก อันเป็นจุด
ผกผันของสงครามกลางเมือง
และเป็นการสู้รบครั้งใหญ่
ที่สุดในอเมริกาเหนือ
ชาวอเมริกันล้มตายใน
สงครามกลางเมือง (ค.ศ. 1861-
1865) มากกว่าการต่อสู้ครั้งใด
ในประวัติศาสตร์สหรัฐฯ

เมื่อกองทัพของทั้งสองฝ่ายเข้าประจัญบานกันที่ แอนทิตัม ครีก โกล์ซาร์ปส์เบิร์ก ในรัฐแมริแลนด์ นายพล โรเบิร์ต อี.ลี เป็นแม่ทัพฝ่ายสมาพันธรัฐ ซึ่งไม่อาจรุกไล่ กองทหารฝ่ายสหรัฐอเมริกาที่บัญชาการโดยนายพล จอร์จ แม็คเคลลัน ให้ถอยร่น กลับไปได้ นายพลลีหลบหนีไปพร้อมกองทัพโดยปลอดภัย ส่วนนายพลแม็คเคลลัน ถูกยิงบาดเจ็บ ระหว่างนี้ แม็คเคลลันแห่งการสู้รบด้วยกองกำลังจะยังไม่เด็ดขาด แต่ผลที่เกิดขึ้นกลับมหาศาลยิ่งนัก ทั้งอังกฤษและฝรั่งเศสวางแผนที่จะรับรองสถานภาพของ สมาพันธรัฐ แต่กลับผิดผ่อนการตัดสินใจไปก่อน และไม่เคยมให้ความช่วยเหลือที่รัฐ ทางใต้ต้องการอย่างมาก

อีกหลายเดือนต่อมา ประธานาธิบดีลินคอล์นได้ออกคำประกาศปลดปล่อยทาส เป็นอิสระ (Emancipation Proclamation) ฉบับแรก เพื่อให้บรรดาทาสที่อาศัยอยู่ใน รัฐต่าง ๆ ในสมาพันธรัฐได้รับอิสรภาพ และให้อำนาจกองทัพสหรัฐอเมริกาในการ เกณฑ์ทหารอเมริกันเชื้อสายแอฟริกัน บัดนี้ฝ่ายเหนือมิได้ทำสงครามเพื่อธำรงรักษา สหรัฐอเมริกาไว้เท่านั้น แต่ยังสู้รบเพื่อยุติระบบทาสด้วย

กองกำลังฝ่ายสหรัฐอเมริกาเริ่มตีตื้นขึ้นในปี ค.ศ. 1863 ด้วยชัยชนะที่เมือง วิคส์เบิร์ก รัฐมิสซิสซิปปี และที่เมืองเกตตีสเบิร์ก รัฐเพนซิลเวเนีย ตามมาด้วยกลยุทธ์ ในการทำลายล้างของนายพลวิลเลียม ที. เซอร์แมน ที่ตะลุยทัพข้ามจอร์เจียเข้าไปใน เซาธ์แคโรไลนาในปี ค.ศ. 1864 ล่วงถึงเดือนเมษายน ค.ศ. 1865 ขบวนทัพมหึมาของ สหรัฐอเมริกาภายใต้การบังคับบัญชาของนายพล ยูลิสซีส เอส. แกรนท์ ก็เข้าล้อมจับ นายพล โรเบิร์ต อี.ลี. ในเวอร์จิเนีย นายพลลียอมแพ้ พร้อมกับการสิ้นสุดของ สงครามกลางเมืองอเมริกัน

ผู้แพ้ได้รับการปฏิบัติด้วยความอารี “พวกกบฏกลับคืนมาเป็นเพื่อนร่วมชาติ ของเราแล้ว” นายพลแกรนท์กล่าวเตือนทหารในบังคับบัญชาของเขา ขณะที่ทาง

กรุงวอชิงตันนั้น ประธานาธิบดีลินคอล์นพร้อมที่จะเริ่มกระบวนการสมานฉันท์ แต่ท่านประธานาธิบดีกลับไม่มีโอกาสได้ทำเช่นนั้น เพราะไม่ทันถึงหนึ่งสัปดาห์ หลังการยอมแพ้ของฝ่ายใต้ ลินคอล์นก็ถูกลอบสังหารโดยชาวใต้ผู้มขขึ้นเคียดแค้น จากความปราชัย ดังนั้นรองประธานาธิบดี แอนดรูว์ จอห์นสันจึงต้องเป็นผู้สืบทอดภารกิจนี้ จอห์นสันเป็นชาวใต้ผู้ต้องการ “ฟื้นฟูบูรณะ” อย่างเร็วและรวบรัด

ประธานาธิบดีจอห์นสันประกาศอภัยโทษ ทำให้ชาวใต้จำนวนมากได้รับสิทธิทางการเมืองคืนมา เมื่อถึงปลายปี ค.ศ. 1865 รัฐที่เคยเข้าร่วมในสมาพันธ์รัฐเกือบทุกแห่งได้จัดประชุมเพื่อยกเลิกบทบัญญัติว่าด้วยการแยกตัวจากสหรัฐอเมริกา และเพื่อยกเลิกระบบทาส แต่ทุกรัฐยกเว้นเทนเนสซี ปฏิเสธที่จะให้สัตยาบันบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ที่ให้สิทธิความเป็นพลเมืองโดยสมบูรณ์แก่ชาวอเมริกันเชื้อสายแอฟริกัน ส่งผลให้สมาชิกพรรครีพับลิกันในสภาองเกรส ตัดสินใจที่จะดำเนินการฟื้นฟูบูรณะตามแนวทางของพรรค ด้วยการกำหนดบทลงโทษอดีตผู้ก่อการกบฏ และห้ามมิให้อดีตผู้นำฝ่ายสมาพันธ์รัฐเข้าดำรงตำแหน่งใดๆ พรรครีพับลิกันจัดการแบ่งภาคได้ออกเป็นเขตทหารห้าเขตโดยแต่ละเขตมีนายพลจากสหรัฐอเมริกาเป็นผู้บริหาร ผู้ที่ปฏิเสธการสาบานตนเข้าร่วมอยู่ในสหรัฐอเมริกาจะไม่ได้รับสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง ขาวรีพับลิกันให้การสนับสนุนสิทธิของคนอเมริกันเชื้อสายแอฟริกันอย่างเต็มที่ด้วย ประธานาธิบดีจอห์นสันพยายามขัดขวางนโยบายดังกล่าวหลายเรื่องและถูกฟ้องขับไล่ออกจากตำแหน่ง แต่ไม่ได้รับเสียงสนับสนุนเพียงพอ ดังนั้นเขาจึงดำรงตำแหน่งต่อไป โดยที่สภาองเกรสยังทรงอำนาจมหาศาลสืบต่อมาอีกรวม 30 ปี

ความแตกแยกและความจงเกลียดจงชังที่ปะทุกลายเป็นสงครามกลางเมือง มิได้จางหายแม้การสู้รบจะสิ้นสุดแล้ว ดังนั้นเมื่อชาวใต้ผิวขาวได้อำนาจการเมืองกลับคืนมา ชาวใต้ผิวดำจึงเดือดร้อนหนัก แม้ชนกลุ่มนี้จะได้รับเสรีภาพ แต่ก็ยังถูกกีดกันด้วย

กฎหมายท้องถิ่นที่ห้ามมิให้เข้าไปใช้สถานที่สาธารณะหลายอย่าง คนผิวดำมีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง แต่ถูกข่มขู่ที่คุกหาออกเสียง การแบ่งแยกระหว่างชนต่างผิวในรัฐภาคใต้ยังมีต่อมาอีกถึง 100 ปี กระบวนการฟื้นฟูบูรณะหลังสงครามเริ่มด้วยอุดมการณ์อันสูงส่งแต่กลับถูกกลืนหายด้วยคอร์ปชั่นและลัทธิแบ่งผิว ความล้มเหลวของหลักการนี้ทำให้ชนอเมริกันเชื้อสายแอฟริกัน ต้องต่อสู้ดิ้นรนเพื่อความเสมอภาคมาจนถึงศตวรรษที่ 20 เมื่อเรื่องนี้จะกลายเป็นประเด็นระดับชาติ ไม่ใช่เพียงเรื่องของภาคใต้เท่านั้น

การเติบโตและการเปลี่ยนแปลง

ค รัหรืออเมริกาพัฒนาสู่ความเป็นประชาชาติที่รุ่งเรืองเต็มที่ ในช่วงหลายทศวรรษ หลังสงครามกลางเมือง เมืองชายแดนด้านหน้าหายไปทีละน้อย สาธารณรัฐที่มีความเป็นชนบทเปลี่ยนสภาพเป็นประเทศที่เต็มไปด้วยเมืองใหญ่ มีโรงงานขนาดใหญ่ โรงรถเหล็กกล้า และทางรถไฟเชื่อมรัฐต่างๆทั่วทวีป นครใหญ่เติบโตอย่างรวดเร็ว ผู้คนนับล้านหลั่งไหลมาจากนานาประเทศเพื่อมาเริ่มต้นชีวิตใหม่ในดินแดนแห่งโอกาส

นักประดิษฐ์ใช้อำนาจแห่งวิทยาศาสตร์คิดค้นประดิษฐ์กรรมใหม่ อเล็กซานเดอร์ คิดค้นโทรศัพท์ โรมาส เอดิสัน ประดิษฐ์หลอดไฟฟ้าได้สำเร็จ และ จอร์จ อีสต์แมน สร้างภาพเคลื่อนไหวได้เป็นครั้งแรก ก่อนหน้าปี ค.ศ. 1860 รัฐบาลได้จัดทะเบียนสิทธิบัตรให้ผลิตภัณฑ์ใหม่รวม 36,000 ฉบับ อีก 30 ปีต่อมาจำนวนสิทธิบัตรเพิ่มเป็น 440,000 ฉบับ

ยุคนี้เป็นช่วงเวลาแห่งการรวมกลุ่มธุรกิจอุตสาหกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในธุรกิจเหล็กกล้า รถไฟ น้ำมัน และโทรคมนาคม ระบบผูกขาดทำให้ปราศจากการแข่งขันในตลาด ดังนั้นจึงมีการเรียกร้องให้รัฐบาลกำหนดกฎระเบียบขึ้นมาเพื่อควบคุม ในปี

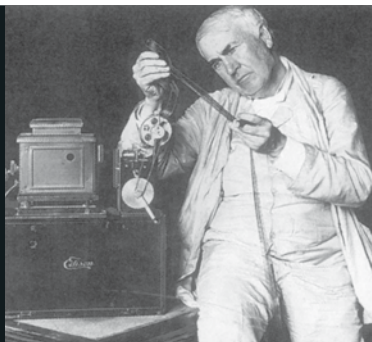
ค.ศ. 1890 มีการออกกฎหมายป้องกันไม่ให้เกิดการผูกขาดเป็นต้วกิดกันการค้าแต่ยังไม่มีการบังคับใช้อย่างเข้มงวดในช่วงแรก

แม้จะมีความก้าวหน้าและรายได้มหาศาลจากภาคอุตสาหกรรม แต่อำชีพพื้นฐานของอเมริกาก็ยังคงเป็นการเกษตร ซึ่งเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงเช่นกัน พื้นที่เพาะปลูกเพิ่มมากขึ้นเป็นสองเท่า พร้อมกับการพัฒนาเมล็ดพันธุ์โดยนักวิทยาศาสตร์ มีการประดิษฐ์เครื่องจักรเพื่อเพาะปลูก เก็บเกี่ยว และนวดข้าวขึ้นใช้ผลิธัญญาหารแทนแรงงานคน ชาวอเมริกันสามารถผลิตธัญญาหาร ผ้าย เนื้อวัว เนื้อหมู และขนแกะ ได้เพียงพอที่จะป้อนตลาดในประเทศที่เติบโตต่อเนื่อง และยังมีเหลือส่งออกในปริมาณมาก

ดินแดนทางตะวันตกของสหรัฐฯ ยังคงดึงดูดผู้มาตั้งถิ่นฐานใหม่ คนทำเหมืองจับจองที่ดินในเขตภูเขาที่อุดมด้วยแร่ คนเลี้ยงสัตว์มุ่งหน้าสู่เขตทุ่งหญ้ากว้างเพื่อทำฟาร์มเลี้ยงวัว ขณะที่คนทำฟาร์มแกะแสวงหาพื้นที่ในหุบเขาที่ใกล้แม่น้ำ ส่วนชาวไร่

ซิดดิง บูลล์ (Sitting Bull) หัวหน้าเผ่าซูล์ ผู้นำทัพอเมริกันอินเดียนในพื้นที่ราบต่อสู้อั๊กกองทัพสหรัฐฯ จนได้ชัยชนะในการรบใหญ่ครั้งสุดท้ายที่ ลิตเติล บิกฮอร์น ในปี ค.ศ. 1876 แม่ทัพฝ่ายสหรัฐฯ คือ นายพลจอร์จ คัสเตอร์

โธมัส เอดิสัน กำลังตรวจดูแผ่นฟิล์มที่ใช้กับเครื่องฉายภาพยนตร์ ที่เขาเป็นผู้ประดิษฐ์ร่วมกับจอร์จ อีสต์แมน

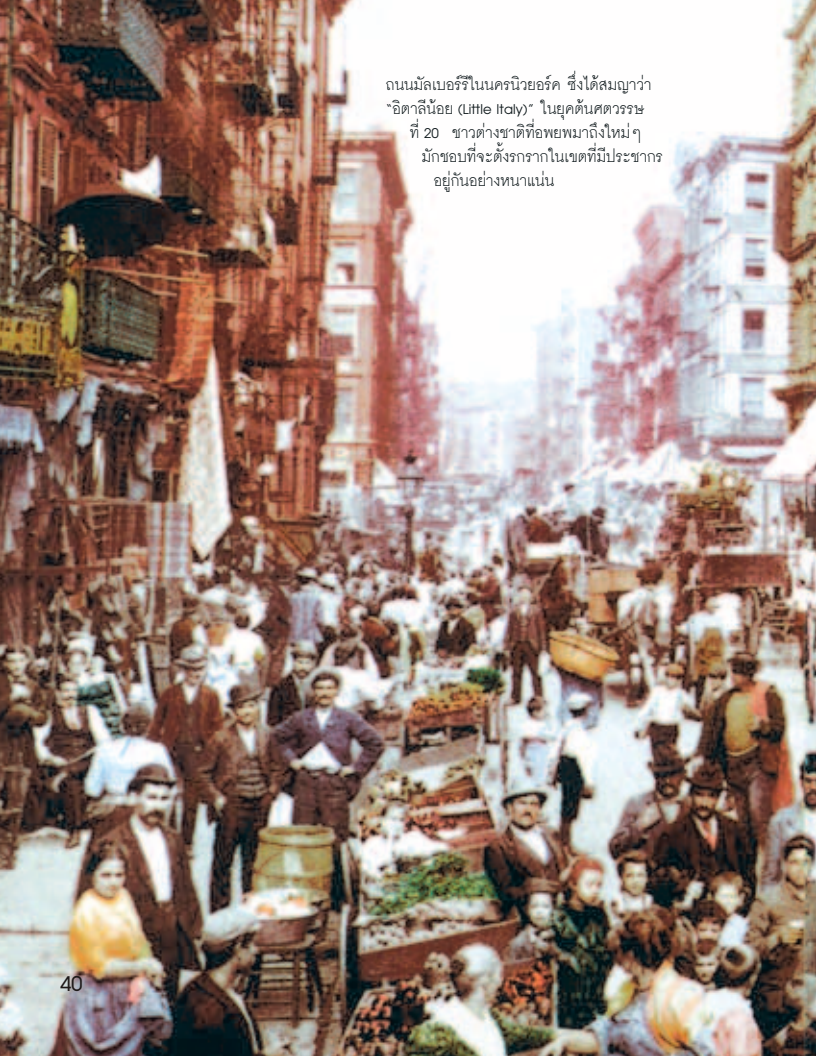
ชาวอเมริกันมุ่งหน้าสู่ที่ราบกว้าง โคบาลบนหลังม้าคอยต้อนรับผู้ลี้ภัยไปส่งขึ้นรถไฟเพื่อส่งไปขายทางดินแดนฝั่งตะวันออก ภาพเหล่านี้คงเป็นภาพลักษณะของอเมริกาในใจคนจำนวนมากมากระทั้งทุกวันนี้ แม้ว่ายุคสมัยแห่งโคบาลใน “พรมแดนตะวันตกอันป่าเถื่อน (Wild West)” จะมีระยะเวลาประมาณ 30 ปีเท่านั้น

นับแต่วันที่ชาวยุโรปมาขึ้นฝั่งที่บริเวณชายฝั่งมหาสมุทรด้านตะวันออกของอเมริกาเป็นต้นมา การมุ่งบุกเบิกดินแดนตะวันตกของผู้ย้ายถิ่นฐาน ย่อมหมายถึงการเผชิญหน้ากับชนพื้นเมือง ดังนั้นรัฐบาลอเมริกันจึงได้เพียรพยายามกำหนดนโยบายที่จะย้ายชาวอเมริกันพื้นเมืองไปสู่เขตสงวน นอกเขตแดนคนผิวขาว อย่างไรก็ตาม ฝายรัฐบาลเองกลับละเลยข้อตกลงที่ตนเองทำไว้หลายครั้งหลายหน และเปิดเขตสงวนของชนพื้นเมือง ให้คนผิวขาวเข้าไปตั้งถิ่นฐาน ในช่วงปลายทศวรรษ 1800 ชนเผ่า ซิวส์ (Sioux) ในที่ราบทางเหนือ และเผ่าอะปาเช่ (Apaches) ในเขตตะวันตกเฉียงใต้ลุกขึ้นต่อสู้อย่างดุเดือด เพื่ออนุรักษ์วิถีชีวิตของเผ่าตน ชนพื้นเมืองเป็นนักต่อสู้ที่ชำนาญลู่ทาง แต่ในที่สุดก็ไม่อาจต้านทานกองกำลังทหารฝายรัฐบาลได้ ถึงแม้

คนต่างด้าวเข้าเมืองที่เกาะเอลลิส (Ellis Island) นครนิวยอร์ก อันเป็นประตูสู่สหรัฐฯ ในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ถึงต้นศตวรรษที่ 20 ระหว่างปี ค.ศ. 1890 ถึง ค.ศ. 1921 มีคนต่างชาติโยกย้ายถิ่นฐานมาอยู่สหรัฐฯ เกือบ 19 ล้านคน

ถนนมัลเบอร์รีในนครนิวยอร์ก ซึ่งได้สมญาว่า
“อิตาลีน้อย (Little Italy)” ในยุคต้นศตวรรษ
ที่ 20 ชาวต่างชาติที่อพยพมาตั้งถิ่นฐาน
มักชอบที่จะตั้งรกรากในเขตที่มีประชากร
อยู่กันอย่างหนาแน่น

นโยบายที่ออกมาภายหลังการปะทะกันดังกล่าวจะแสดงถึงเจตนารมณ์อันดีงามของรัฐบาล แต่ในทางปฏิบัติบางครั้งก็กลับกลายเป็นความหายนะ ต่อมาในปี ค.ศ. 1934 สภาคองเกรสได้ออกมาตราการคุ้มครองชนบประเพณีและวิถีชีวิตของชุมชนพื้นเมืองในเขตสงวนของชนพื้นเมืองอินเดียน

ในทศวรรษท้ายๆ ของศตวรรษที่ 19 ประเทศที่เรืองอำนาจในยุโรปแข่งกันล่าอาณานิคมในแอฟริกา และแย่งชิงกันค้าขายกับเอเชีย ชาวอเมริกันจำนวนมากมีความเห็นว่าสหรัฐฯ มีสิทธิและหน้าที่ที่จะเข้าไปขยายอิทธิพลของตนในภูมิภาคอื่นในโลกเช่นกัน แต่ก็มีชาวอเมริกันอีกเป็นจำนวนไม่น้อยที่ไม่เห็นด้วยกับการกระทำแบบจักรวรรดินิยม

การทำสงครามช่วงสั้นๆ กับสเปนในปี ค.ศ. 1898 ทำให้สหรัฐฯ มีอำนาจเหนือดินแดนโพ้นทะเลหลายแห่งของสเปน ซึ่งรวมทั้ง คิวบา เปอร์โตริโก กวม และฟิลิปปินส์ แม้สหรัฐฯ จะสนับสนุนให้ดินแดนเหล่านั้นปกครองตนเองอย่างเป็นทางการ แต่ในทางปฏิบัติ สหรัฐฯ ยังคงเข้าควบคุมการบริหารประเทศ กล่าวได้ว่าสหรัฐฯ ยึดถืออุดมการณ์ด้านนโยบายต่างประเทศควบคู่ไปกับความปรารถนาที่จะคุ้มครองผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของชาติมหาอำนาจที่ครั้งหนึ่งเคยแยกตัวโดดเดี่ยว

จากความไม่พึงพอใจสู่การปฏิรูป

ถึ ปี ค.ศ. 1900 ระบบการเมืองอเมริกันต้องเผชิญกับปัญหาตลอด จากสงครามการเมือง มาสู่ความรุ่งโรจน์ แล้วก็ถึงช่วงภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ อุดมการณ์เรื่องเสรีภาพทางศาสนายังคงมีอยู่ การศึกษาภาครัฐก็ไม่เสียค่าใช้จ่าย กลายเป็นความจริง และเสรีภาพของหนังสือพิมพ์ก็ยังคงอยู่ต่อไป ทว่าในขณะเดียวกัน อำนาจทางการเมืองดูเหมือนจะถูกรวบอยู่ในมือของเจ้าหน้าที่กลุ่มน้อยผู้คดโกง และ

เพื่อนพ้องในวงการธุรกิจ ซึ่งทำให้เกิดการจัดตั้งขบวนการปฏิรูปในนาม “ลัทธิก้าวหน้า (Progressivism)” โดยมีเป้าหมายเพื่อเสริมสร้างระบอบประชาธิปไตยและความเป็นธรรมทางสังคม รัฐบาลที่ซื่อสัตย์ และกฎระเบียบควบคุมการประกอบธุรกิจที่มีประสิทธิภาพ

นักเขียนและนักวิจารณ์สังคม พวกกันประท้วงการกระทำที่ไม่เป็นธรรม ไม่เป็นประโยชน์ และเป็นอันตราย อัฟตัน ชินแคลร์, ไอดา เอ็ม. ทาร์เบลล์, ฮีโอดอร์ เดเรสเซอร์, ลินคอล์น สเตฟเฟนส์ และคนอื่นๆอีกหลายคน ร่วมกันเสนอ “วรรณกรรมแห่งการเปิดโปง (literature of exposure)” ซึ่งเป็นการกดดันให้ผู้ออกกฎหมายลงมือแก้ไขการกระทำมิชอบต่างๆ โดยระบบกฎหมาย นักปฏิรูปพากันเชื่อว่าการขยายขอบเขตการปกครองคือหนทางสู่ความก้าวหน้าของสังคมสหรัฐฯ และเป็นหลักประกันสำหรับสวัสดิภาพของพลเมืองด้วย

ประธานาธิบดี ฮีโอดอร์ รูสเวลท์ เป็นผู้ปลุกฝังจิตวิญญาณแห่งลัทธิก้าวหน้าด้วยความเชื่อมั่นว่าการปฏิรูปจะต้องเป็นเรื่องระดับชาติ ดังนั้นท่านประธานาธิบดีจึงร่วมมือกับสภาองเกรส ในการออกกฎหมายควบคุมการผูกขาด และดำเนินการทางกฎหมายกับบริษัทที่ฝ่าฝืนกฎข้อบังคับ อีกทั้งยังเพียรพยายามอย่างไม่รู้เหน็ดเหนื่อย ในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติของสหรัฐฯ บริหารจัดการที่ดินของรัฐ และคุ้มครองบริเวณที่ใช้เป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ

การปฏิรูปดำเนินต่อเนื่องมาจนถึงสมัยของประธานาธิบดี วิลเลียม ฮาวเวิร์ด ทาฟท์ และประธานาธิบดี วูดโรว์ วิลสัน ในช่วงนี้มีการจัดตั้งระบบธนาคารกลาง (Federal Reserve) เพื่อกำหนดอัตราดอกเบี้ย และควบคุมปริมาณเงินตรา ต่อมา มีการจัดตั้งคณะกรรมการการค้าของรัฐบาลกลาง (Federal Trade Commission) เพื่อจัดการกับการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรมในการทำธุรกิจ มีการออกกฎหมายใหม่เพื่อ

ปรับปรุงสภาพการทำงานของลูกค้าและกะลาสี ตลอดจนคนงานในกิจการรถไฟ ในระดับชุมชนมีการจัดตั้งระบบการให้ความช่วยเหลือด้านข่าวสารและสินเชื่อแก่ เกษตรกร (County extension system) อีกทั้งมีการลดหรือยกเลิกภาษีขาเข้า เพื่อ ช่วยลดค่าครองชีพของชาวอเมริกัน

ยุคแห่งความก้าวหน้านี้ เป็นช่วงเวลาที่มีคนจำนวนมากจากทั่วโลกหลั่งไหล เข้ามาในสหรัฐฯ ระหว่างปี ค.ศ. 1890 ถึง 1921 มีคนเกือบ 19 ล้านคนหลั่งไหลเข้า มาในสหรัฐฯ ผู้เข้าเมืองยุคแรกส่วนใหญ่มาจากยุโรปเหนือและยุโรปตะวันตกโดย มีชาวจีนอยู่บ้าง คนเข้าเมืองกลุ่มใหม่มาจากอิตาลี รัสเซีย โปแลนด์ กรีซ คาบสมุทร บอลข่าน แคนาดา เม็กซิโก และญี่ปุ่น

สหรัฐฯคือ “หม้อหลอม (melting pot)” แห่งชนชาติและวัฒนธรรมมาแต่ไหน แต่ไร และมีความเคร่งครัดและกฎเกณฑ์น้อยมากในเรื่องการเข้าเมืองในช่วง 300 ปี ที่ผ่านมา อย่างไรก็ตาม ในคริสต์ทศวรรษ 1920 เริ่มมีการกำหนดระบบโควตาคน

เด็กๆ กำลังทำงานที่โรงงานผลิตแก้วที่รัฐอินเดียนา ในปี ค.ศ. 1908 เป้าหมายหลักข้อหนึ่งของขบวนการก้าวหน้า (Progressive Movement) ในยุคนั้น คือการออกกฎหมายแรงงานเด็ก

เข้าเมืองเป็นครั้งแรก เนื่องจากคนอเมริกันเริ่มกลัวว่างานอาชีพและวัฒนธรรมจะถูกคุกคามโดยผู้มาใหม่ แม้ว่าการหลั่งไหลของคนต่างชาติเข้าอเมริกาเป็นจำนวนครั้งละมากๆ มักสร้างปัญหาทางสังคม แต่คนอเมริกันส่วนใหญ่ซึ่งเป็นลูกหลานของคนเข้าเมือง ต่างเชื่อมั่นว่าอนุสาวรีย์เทพีแห่งเสรีภาพที่นิวยอร์ก คือสัญลักษณ์ของจิตวิญญาณของดินแดนที่พร้อมต้อนรับผู้ “โยยหาลมหายใจแห่งอิสรภาพ” ความเชื่อมั่นเช่นนี้ คือสิ่งซึ่งทำให้สหรัฐฯ ดำรงความเป็นประเทศอันเป็นที่รวมของชาติต่างๆ ตลอดมา

สงครามโลกครั้งที่ 1 จากความรุ่งเรือง ในทศวรรษ 1920 สู่ยุคเศรษฐกิจตกต่ำ

สงครามยุโรปในปี ค.ศ. 1914 โดยมีเยอรมนีและออสเตรีย-ฮังการี ร่วมกันสู้รบกับอังกฤษ ฝรั่งเศส อิตาลี และรัสเซีย กระทบกระเทือนผลประโยชน์ของสหรัฐฯ เกือบตั้งแต่แรกก็ว่าได้ กองเรืออังกฤษและเยอรมันเข้ามาขัดขวางการขนส่งทางเรือของอเมริกัน แต่ที่ร้ายที่สุดคือการโจมตีโดยเรือดำน้ำของเยอรมนี ที่จมเรือเดินสมุทรลูซิตาเนีย (Lusitania) ของอังกฤษเมื่อปี 1915 และคร่าชีวิตชาวอเมริกันไปเกือบ 130 คน ประธานาธิบดีวูดโรว์ วิลสันเรียกร้องให้เลิกการโจมตีเรือพาณิชย์ แต่ก็หยุดได้เพียงชั่วคราว ต่อมาในปี ค.ศ. 1917 การโจมตีก็เริ่มขึ้นอีก สหรัฐฯ จึงตัดสินใจประกาศสงคราม

กองทหารสหรัฐฯ กว่า 1,750,000 นาย มีบทบาทสำคัญที่ทำให้กองทัพของเยอรมนีและออสเตรีย-ฮังการี ต้องพ่ายแพ้ การขอสงบศึกซึ่งโดยแท้จริงคือการยอมแพ้เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 11 พฤศจิกายน ค.ศ. 1918

ประธานาธิบดี วิลสัน เจรจ่ายตีความขัดแย้งโดยยึดหลักการ 14 ข้อ เพื่อบรรลุ

สันติภาพถาวร โดยครอบคลุมถึงการยุติการทำข้อตกลงลับระหว่างประเทศ การเปิดการค้าเสรีระหว่างชาติ การลดกำลังอาวุธแห่งชาติ การปกครองตนเองสำหรับผู้ถือสัญชาติยุโรปที่ถูกกดขี่ และการจัดตั้งสมาคมในนามสันนิบาตชาติ (League of Nations) เพื่อความเป็นอิสระทางการเมืองและบูรณภาพแห่งดินแดน ทั้งของประเทศใหญ่และประเทศเล็ก

อย่างไรก็ตาม สนธิสัญญาสันติภาพที่ลงนามกันนั้น มิได้มีหลักการดังกล่าวข้างต้นข้อใดเลย ด้วยว่าผู้ได้ชัยชนะต้องการลงโทษสถานหนักแก่ผู้แพ้ แนวคิดของประธานาธิบดีวิลสัน เรื่องสันนิบาตชาติ ยังมีปรากฏในสนธิสัญญาแวร์ซายส์ (Treaty of Versailles) แต่ไม่มีผู้สนับสนุนแนวคิดนี้มากพอ สหรัฐอเมริกาเองก็ปฏิเสธแนวคิดนี้ และหันกลับมาสู่สัญชาตญาณของการแยกตัวโดดเดี่ยว

ยุคหลังสงครามช่วงแรก มีการก่อความไม่สงบโดยแรงงานและความตึงเครียดระหว่างเชื้อชาติ ชาวไร่ชาวนาต้องต่อสู้ดิ้นรนกับภาวะหลังสงคราม การก่อความรุนแรง

กองทหารราบอเมริกันใช้ปืนขนาด 37 มม. ยิงใส่ทหารฝ่ายเยอรมันในสงครามโลกครั้งที่ 1 ในปี ค.ศ. 1918

สาว ๆ วางท่าถ่ายรูปในงานเลี้ยงยุคทศวรรษ 1920

โดยพวกบอลเชวิค นำไปสู่เหตุการณ์ที่เรียกว่า “หวาดผวากภัยแดง” (Red Scare) ซึ่งนำไปสู่การเป็นปฏิปักษ์อย่างดุเดือดต่อขบวนการปฏิวัติคอมมิวนิสต์นานหลายทศวรรษ ท่ามกลางปัญหาทั้งหลายนี้ สหรัฐฯ ก็ยังเจริญรุ่งเรืองต่อเนื่องหลายปีในช่วงทศวรรษที่ 1920 โดยมีการกระจายความรุ่งเรืองอย่างทั่วถึง ครอบครัวจำนวนมากมีโอกาสซื้อรถยนต์ วิทยุ ตู้เย็น เป็นครั้งแรก และพากันออกไปดูภาพยนตร์เป็นประจำ ในช่วงนี้เองนักเคลื่อนไหวทางการเมือง ที่พากันเรียกร้องสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้งสำหรับสตรีมานานนับทศวรรษ ประสบความสำเร็จเป็นครั้งแรก เมื่อมีการแก้ไขรัฐธรรมนูญให้สตรีมีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งในปี ค.ศ. 1920

ความสุขนั้นเกิดขึ้นเพียงช่วงเวลาสั้นๆ ราคาหุ้นจำนวนมากซึ่งถูกปั่นให้สูงเกินความเป็นจริงมีราคาลดฮวบในเดือนตุลาคม ปี 1929 อีกสามปีต่อมา ธุรกิจอเมริกาก็เริ่มซบเซาเช่นเดียวกับภาวะเศรษฐกิจโลกที่กำลังตกต่ำ กิจการต่างๆ และโรงงานต้องปิดตัวลง ธนาคารล้ม รายได้ภาคเกษตรก็ตกต่ำด้วย ถึงเดือนกันยายนปี ค.ศ. 1932 ชาวอเมริกันร้อยละ 20 ตกอยู่ในภาวะว่างงาน

การรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งตำแหน่งประธานาธิบดีในปีนั้น ส่วนใหญ่เป็นการหาเสียงเกี่ยวกับสาเหตุที่ทำให้เกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ (Great Depression) และวิธีแก้ไขปัญหานั้น เฮอริเบิร์ต ฮูเวอร์ ประธานาธิบดีสหรัฐฯ ในขณะนั้นได้เริ่มกระบวนการฟื้นฟูเศรษฐกิจแล้ว แต่ไม่ประสบความสำเร็จมากนัก เขาพ่ายแพ้การเลือกตั้งต่อ แฟรงคลิน รูสเวลต์ ผู้มองโลกในแง่ดีและทำให้คนอื่นคล้อยตามได้ เขาพร้อมที่จะใช้อำนาจรัฐบาลกลางดำเนินมาตรการที่ห้าวหาญ ดังนั้นภายใต้การนำของรูสเวลต์ สหรัฐฯ จึงก้าวเข้าสู่ยุคแห่งความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและการเมืองอีกครั้งหนึ่ง

สัญญาใหม่ (New Deal) และสงครามโลกครั้งที่สอง

ในช่วงต้นทศวรรษที่ 1930 ประธานาธิบดีแฟรงคลิน รูสเวลต์ เสนอสัญญาใหม่ (New Deal) อันเป็นแผนการที่จะนำพาชาวอเมริกันให้หลุดพ้นจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เขาให้ความเห็นว่าการที่ประชาธิปไตยสูญหายไปในประเทศต่างๆ นั้น มีไขเพราะผู้คนคัดค้านประชาธิปไตย แต่เป็นเพราะประชาชนเมื่อสภาพว่างงาน และความไม่มั่นคง

ภายใต้การนำของท่านประธานาธิบดี มีการจัดตั้งบรรษัทของรัฐบาลกลางเพื่อรับประกันเงินฝากในธนาคาร มีการออกกฎระเบียบควบคุมการซื้อขายหุ้น มีการผ่านกฎหมายประกันสิทธิของคนงานในการมีสหภาพเป็นตัวแทน ชาวไร่ได้รับเงินอุดหนุนในการปลูกพืชบางชนิด และได้รับความช่วยเหลือเพื่อป้องกันมิให้ดินเกิดการชะล้างพังทลาย หน่วยอนุรักษ์พลเรือน (Civilian Conservation Corps) ว่าจ้างผู้ชายหนุ่มๆ ไปช่วยปลูกต้นไม้ ทำความสะอาดร่องน้ำ และปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวก

(ซ้าย) คนเข้าแถวรอรับอาหาร ยุคเศรษฐกิจตกต่ำ ทศวรรษ 1930 (ขวา) ประธานาธิบดี แฟรงคลิน ดี. รูสเวลต์ ลงนามในกฎหมายประกันสังคม ค.ศ. 1935 ที่กล่าวได้ว่าเป็นกฎหมายภายใต้นโยบาย "สัญญาใหม่" ที่มีผลกว้างไกลที่สุด ปัจจุบันโครงการประกันสังคม ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นโครงการของรัฐบาลที่ใหญ่ที่สุดโครงการหนึ่งของสหรัฐฯ ให้เงินเลี้ยงชีพแก่คนอเมริกันเกษียณอายุและผู้ทุพพลภาพจำนวนหลายล้านคน

ความสะอาดในอุทยานแห่งชาติ กรมโยธาธิการจ้างแรงงานมีฝีมือเข้ามาทำงานในโครงการใหญ่ๆ เช่นการสร้างเขื่อนและสะพาน สำนักงานหุบเขาเทนเนสซีแวลลีย์ (Tennessee Valley Authority) เข้าไปช่วยควบคุมน้ำท่วมและติดตั้งกระแสไฟฟ้าให้พื้นที่ยากจนในบริเวณนั้น ส่วนกรมบรรเทาทุกข์ฉุกเฉิน (Emergency Relief Administration) ของรัฐบาลกลางก็ให้ความช่วยเหลือในรูปแบบของการให้เงินโดยตรงเป็นส่วนใหญ่

สำหรับโครงการรอบสอง มีการจ้างคนงานมาสร้างถนน สนามบินและโรงเรียน จ้างศิลปิน นักแสดง นักดนตรี และนักเขียน และจ้างคนหนุ่มสาวมาทำงานแบบไม่เต็มเวลา มีการจัดระบบประกันสังคมเพื่อช่วยเหลือคนยากจน คนพิการและคนสูงวัย

โดยทั่วไป คนอเมริกันไม่ค่อยชอบให้รัฐบาลมีขนาดใหญ่มาก แต่ขณะเดียวกันก็ต้องการให้รัฐบาลรับผิดชอบมากขึ้นในการจัดสวัสดิการให้ประชาชนทั่วไป และถึงแม้ “สัญญาใหม่” จะให้ความช่วยเหลืออย่างเป็นทางการแก่ชาวอเมริกันนับล้าน แต่ก็ไม่สามารถฟื้นฟูเศรษฐกิจให้เหมือนเดิมได้ วันเวลาที่สุขสบายยังมาไม่ถึง จนกระทั่งยุคหลังสงครามอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งสหรัฐฯ ถูกดึงเข้าไปร่วมด้วย

สหรัฐฯ พยายามดำรงความเป็นกลาง ในขณะที่ระบบเผด็จการในเยอรมนี อิตาลี และญี่ปุ่น ขยายอำนาจเข้าไปในประเทศเพื่อนบ้าน การตกเตียงในสภาคองเกรส เข้มขันยิ่งขึ้น หลังจากเยอรมนีบุกฝรั่งเศส และเริ่มทิ้งระเบิดโจมตีอังกฤษ ทั้งที่ยังยึดมั่นในลัทธิแยกตัวโดดเดี่ยว สภาคองเกรสก็ลงคะแนนเสียงให้มีการเกณฑ์ทหาร และเพิ่มแสนยานุภาพกองทัพ

คนส่วนมากจับตามองสถานการณ์ในยุโรปอย่างจริงจัง เมื่อญี่ปุ่นขู่ว่าจะเข้ายึดแหล่งวัตถุดิบที่ส่งไปป้อนอุตสาหกรรมของโลกตะวันตก สหรัฐฯ ตอบโต้ด้วยการสั่ง

สงครามโลกครั้งที่ 2 ในภาคพื้นแปซิฟิกส่วนใหญ่เป็นการสู้รบทางเรือและทางอากาศ ในภาพนี้เครื่องบินญี่ปุ่นซึ่งมีไฟลุกท่วมกำลังตกลง ระหว่างการโจมตีกองเรือบรรทุกเครื่องบินของสหรัฐฯ ที่หมู่เกาะมาเรียนา ในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1944

นายพล ดไวท์
ไอเซนฮาวร์
ผู้บัญชาการสูงสุด
ในยุโรป กำลังกล่าว
กับพลร่มก่อน
การยกพล
ขึ้นบกที่นอร์ม็องดี
ในวันที่ 6 มิถุนายน
ค.ศ. 1944

โรงงานประกอบ
เครื่องบินรบ
สายฟ้าแลบ
(Lightning) พี - 38
ระหว่างสงครามโลก
ครั้งที่ 2 ด้วยความ
สามารถในการผลิต
ยุทธโปกรณ์จำนวน
มหาศาล สหรัฐฯ
จึงได้ชื่อว่าเป็น
"คลังสรรพาวุธ
ประชาธิปไตย"
ตามคำกล่าวของ
ประธานาธิบดี
รูสเวลต์

ห้ามมิให้มีการค้าโภคภัณฑ์ที่ญี่ปุ่นต้องการกว่าสิ่งอื่น ๆ คือน้ำมัน และเรียกร้องให้ญี่ปุ่นถอนทัพออกจากดินแดนที่เข้าไปยึดครอง ญี่ปุ่นปฏิเสธ และเปิดฉากการโจมตีที่สร้างความพินาศยับเยินให้สหรัฐฯ เมื่อวันที่ 7 ธันวาคม ค.ศ. 1941 คือการโจมตีกองเรือภาคพื้นแปซิฟิกที่เพิร์ลฮาร์เบอร์ ในหมู่เกาะฮาวาย สหรัฐฯ ประกาศสงครามกับญี่ปุ่น ทำให้เยอรมนีและอิตาลีซึ่งเป็นพันธมิตรกับญี่ปุ่น ประกาศสงครามกับสหรัฐฯ

ภาคอุตสาหกรรมและเกษตรกรรมของสหรัฐฯ ถูกดึงเข้ามาร่วมผลิตอาวุธยุทโธปกรณ์ทางทหารด้วย ในช่วงไม่ถึงสี่ปี สามารถผลิตเครื่องบินได้ 300,000 ลำ เรือบรรทุกสินค้า 5,000 ลำ เรือลำเลียงพลขึ้นบก 60,000 ลำ และรถถัง 86,000 คัน งานส่วนใหญ่สำเร็จลงด้วยน้ำมือของผู้หญิง ซึ่งระดมกันไปทำงานในโรงงาน ขณะที่ผู้ชายไปสนามรบ

สหรัฐฯ อังกฤษ และสหภาพโซเวียต ร่วมเป็นพันธมิตรเพื่อต่อสู้กับการคุกคามของนาซี โดยตัดสินใจว่าการสู้รบจะอยู่ในยุโรปเป็นส่วนใหญ่ ประเทศเหล่านี้มุ่งมั่นที่จะทำลายกองกำลัง เยอรมนี-อิตาลี ที่ยึดครองเขตเมดิเตอร์เรเนียน และป้องกันมิให้มอสโคว์ถูกตีแตก จากนั้นจึงค่อยเคลื่อนกำลังเข้าไปปลดปล่อยโรมและปารีส และเบอร์ลินเป็นเมืองสุดท้าย

จากการเข้ายึดครองโปแลนด์โดยเยอรมนีในปี ค.ศ. 1939 จนกระทั่งถึงวันที่เยอรมนีแพ้สงครามในปี ค.ศ. 1945 ชาวยุโรปต้องสังเวชชีวิตไปหลายล้านคน ทั้งทหารและพลเรือน นอกจากนั้น ยังมีอีกหลายล้านคนที่เสียชีวิตในโฮโลคอสต์ (Holocaust) ซึ่งเป็นการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิวและกลุ่มอื่นๆ ของพวกนาซี

การสู้รบในเอเชียส่วนใหญ่เป็นการสู้รบทางเรือและการโจมตีโดยกองกำลังสะเทินน้ำสะเทินบก เพื่อปลดปล่อยหมู่เกาะในมหาสมุทรแปซิฟิกจากการยึดครองของญี่ปุ่น การสู้รบที่นี่ยังดำเนินต่อไปหลังจากการสู้รบในยุโรปสิ้นสุดลงแล้ว การสู้รบ

ช่วงสุดท้ายเป็นช่วงที่เสียเลือดเนื้อมากที่สุดช่วงหนึ่งในสงครามครั้งนี้ ชาวอเมริกันส่วนใหญ่รวมทั้งประธานาธิบดีแฮรี ทรูแมน เชื่อว่าการบุกญี่ปุ่นจะยิ่งเลวร้ายกว่า ประธานาธิบดีทรูแมนจึงเต็มใจที่จะใช้ระเบิดปรมาณูที่เพิ่งพัฒนาขึ้นใหม่ เป็นเครื่องมือในการยุติสงคราม ดังนั้นเมื่อญี่ปุ่นปฏิเสธที่จะยอมแพ้ ทรูแมนจึงสั่งให้ทิ้งระเบิดเมืองฮิโรชิมาและนางาซากิทันที

แผนนี้ได้ผล ญี่ปุ่นยอมแพ้ และสงครามโลกครั้งที่สองก็ยุติลงในเดือนสิงหาคม ค.ศ.1945 หลังจากนั้น ผู้คนจึงได้ตระหนักถึงผลพวงทั้งหมดของอาวุธนิวเคลียร์ที่มีอานุภาพทำลายร้ายแรง

สงครามเย็น สงครามเกาหลี และสงครามเวียดนาม

ทันทีหลังสงครามโลกครั้งที่สอง สหรัฐฯ มีบทบาทสำคัญในกิจการของโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ด้วยอิทธิพลที่มีในองค์การสหประชาชาติ และองค์การสนธิสัญญาแอตแลนติกเหนือ (NATO) ที่เพิ่งจัดตั้งขึ้นใหม่ ประเด็นสำคัญที่สุดทางการเมืองและการทูต ในยุคแรกหลังสงครามโลกครั้งที่สองคือเรื่องสงครามเย็น ซึ่งเกิดจากความเห็นที่ไม่ลงรอยกันมานานแล้วระหว่างสหรัฐฯ และสหภาพโซเวียต ในเรื่องที่ว่ารัฐบาลและระบบเศรษฐกิจแบบใดจะช่วยสร้างเสรีภาพ ความเสมอภาค และความรุ่งเรืองได้มากที่สุด

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับภาวะหลังสงครามโลกที่เต็มไปด้วยสงครามกลางเมือง และการแตกแยกของประเทศต่างๆ สหรัฐฯ จึงหวังที่จะสร้างเสถียรภาพ และฟื้นฟูบูรณะอย่างสันติวิธี สหรัฐฯ สนับสนุนระบอบประชาธิปไตยและการค้าเสรี และทุ่มงบประมาณจำนวน 17,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ภายใต้ “แผนการมาร์แชล (Marshall

Plan)” เพื่อบูรณะยุโรปตะวันตก ฝ่ายสหภาพโซเวียตซึ่งต้องการรักษาความมั่นคงด้านชายแดนอย่างสุดความสามารถ ก็ใช้แสนยานุภาพทางทหารเพื่อทำให้ฝ่ายคอมมิวนิสต์ขึ้นสู่อำนาจในยุโรปกลางและยุโรปตะวันออก

สหรัฐฯ ปฏิญาณว่าจะสกัดกั้นการขยายอำนาจของโซเวียต โดยเรียกร้องให้โซเวียตถอนกำลังออกไปจากอิหร่านโดยสมบูรณ์และทำได้สำเร็จ อีกทั้งยังช่วยสนับสนุนตุรกีในการต่อต้านมิให้โซเวียตเข้ามาควบคุมเส้นทางเดินเรือ สหรัฐฯ ให้ความช่วยเหลือทั้งทางเศรษฐกิจและทหารแก่กรีซ ในการปราบปรามการก่อความ

ประธานาธิบดี แฮร์รี เอส. ทรูแมน ชูหนังสือพิมพ์ที่ให้ความผิดพลาดว่าท่านพ่ายแพ้คู่แข่งจากพรรครีพับลิกันคือ โธมัส ดิวอี้ ในการเลือกตั้งปี ค.ศ. 1948

กองกำลังทหารราบสหรัฐฯ กำลังระดมยิงใส่กองทหารเกาหลีเหนือที่รุกรานเกาหลีใต้ในปี ค.ศ. 1951 สงครามครั้งนี้ยาวนานถึงสามปี

ไม่สงบของฝ่ายคอมมิวนิสต์ที่มีความเข้มแข็ง เมื่อเบอร์ลินซึ่งถูกแบ่งออกเป็นสองเขต ถูกปิดล้อมโดยสหภาพโซเวียต สหรัฐฯเป็นผู้นำในการขนส่งเสบียงและเครื่องยังชีพต่างๆทางอากาศ จำนวนนับล้านตันไปให้

ขณะที่ความช่วยเหลือส่วนใหญ่ของอเมริกามุ่งไปที่ยุโรป แต่สหรัฐฯ ไม่สามารถทำอะไรได้มากนักเพื่อสกัดกั้นการยืดอกำนาจในจีนของกองกำลังคอมมิวนิสต์ภายใต้การนำของเหมาเจ๋อตุงในปี ค.ศ. 1949 แต่เมื่อเกาหลีเหนือ ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากจีนและสหภาพโซเวียตอยู่ในขณะนั้น บุกเกาหลีใต้ในปีต่อมา สหรัฐฯ ได้เสียนับแสนคนจากสหประชาชาติให้เข้าแทรกแซงด้วยกองกำลังทหาร จนกระทั่งสามารถผลักดันเกาหลีเหนือให้ถอยร่นไปได้ และมีการลงนามในสัญญาสงบศึก แต่กระนั้นก็ยังมีความตึงเครียดในระดับสูง ซึ่งทำให้กองกำลังสหรัฐฯ ต้องตั้งมั่นอยู่ต่อมาอีกหลายทศวรรษ

ในช่วงกลางทศวรรษ 1960 สหรัฐฯ ส่งกองกำลังเข้าไปป้องกันเวียดนามใต้จากการถูกรุกรานโดยฝ่ายคอมมิวนิสต์จากเวียดนามเหนือ แม้ว่าอเมริกาจะเพิ่มระดับบทบาทของตนในเวียดนามมากขึ้น แต่ก็ไม่อาจป้องกันเวียดนามจากการล่มสลายในปี ค.ศ. 1975 ได้ สงครามครั้งนี้คร่าชีวิตผู้คนไปหลายแสนคน อีกทั้งยังทำให้เกิดความแตกแยกอย่างมากขึ้นภายในสหรัฐฯ และทำให้ชาวอเมริกันส่วนใหญ่ระมัดระวังต่อการเข้าไปเกี่ยวข้องกับปัญหาในต่างประเทศ

การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมระหว่างปี ค.ศ. 1950 - 1980

Bาวอเมริกันส่วนใหญ่มั่นใจในบทบาทของตนในโลกในช่วงทศวรรษ 1950 และยอมรับว่าจำเป็นต้องร่วมกันต่อต้านไม่ให้ลัทธิคอมมิวนิสต์เข้ามารอบครอง

โลกอย่างจริงจังและต้องทำให้ชาวโลกได้รับประโยชน์จากระบบประชาธิปไตยอย่างกว้างขวางที่สุดเท่าที่จะทำได้ ภายในประเทศเองนั้น ชาวอเมริกันต่างได้รับประโยชน์จากการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างเป็นประวัติการณ์ และระบบเศรษฐกิจเริ่มเปลี่ยนเป็นเศรษฐกิจภาคบริการ อัตราการเกิดที่สูงมากทำให้มีการขยายตัวของเขตชานเมืองรอบนครใหญ่ทั้งหลาย แต่มีไว้ว่าชาวอเมริกันทุกคนจะมีส่วนร่วมแบ่งปันความสุขนี้ อย่างถ้วนหน้า และเริ่มมีผู้เรียกร้องที่จะเปลี่ยนแปลงสภาพของตนที่เป็นอยู่ในขณะนั้นมากขึ้น

ชาวอเมริกันเชื้อสายแอฟริกันเริ่มเคลื่อนไหวเรียกร้องการปฏิบัติที่เป็นธรรมทุกหนทุกแห่ง และได้รับชัยชนะครั้งสำคัญในปี ค.ศ. 1954 เมื่อศาลสูงสุดพิพากษาว่าสถานที่ศึกษาสำหรับเด็กผิวดำไม่เท่าเทียมกับที่จัดให้เด็กผิวขาว คำตัดสินนี้นำไปสู่การยกเลิกการแยกเด็กผิวขาวกับผิวดำในโรงเรียนของรัฐบาล ในทศวรรษ 1960 ด้วยการนำของสาธุคุณมาร์ติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์ ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากประธานาธิบดี ลินดอน จอห์นสัน ชาวอเมริกันเชื้อสายแอฟริกันจึงชนะการต่อสู้และมีการออกกฎหมายว่าด้วยสิทธิพลเมือง และสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้ง ผู้นำผิวดำบางคน อาทิ มัลคอล์ม เอกซ์ แสดงความเห็นโต้แย้งหลักการเรื่องความร่วมมือระหว่างกลุ่มคนต่างเชื้อชาติ และมีนักต่อสู้บางคนเรียกร้องให้มีการปฏิรูป ซึ่งนำไปสู่การปฏิบัติการด้วยความรุนแรง ในขณะที่ชาวอเมริกันผิวดำอีกจำนวนไม่น้อยยังคงอยู่อย่างสงบ และเลื่อนฐานะขึ้นสู่ความเป็นชนชั้นกลางอย่างมั่นคง ทำให้สังคมอเมริกันมีความเปลี่ยนแปลงด้านโครงสร้างประชากรอย่างลึกซึ้ง

ระหว่างช่วงทศวรรษ 1960 ถึงทศวรรษ 1970 สตรีอเมริกันจำนวนมาก แสดงความคับข้องใจที่ตนเองไม่มีโอกาสบางประการเท่าเทียมบุรุษ และร่วมมือกันเคลื่อนไหวให้มีการเปลี่ยนแปลงทั้งกฎหมายและประเพณีนิยม เพื่อเปิดโอกาสให้

หญิงมีโอกาสแข่งขันกับชายโดยเสมอภาคกัน ทั้งในเรื่องธุรกิจและการศึกษา ขบวนการนี้ นำโดยนักเขียนนามว่า เบ็ตตี ฟรีแดน และนักหนังสือพิมพ์คือ กลอเรีย สไตเนม อย่างไรก็ตาม สตรีเหล่านี้ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียกร้องให้มีการแก้ไขรัฐธรรมนูญเพื่อประกันสิทธิที่เท่าเทียมกันสำหรับสตรี เนื่องจากมีรัฐที่ออกเสียงสนับสนุนเพียง 35 รัฐ แต่การแก้ไขรัฐธรรมนูญต้องได้เสียงสนับสนุนจากรัฐอย่างน้อยที่สุด 38 รัฐ

ต่อมามีผู้นำรุ่นใหม่ของอเมริกาขึ้นพื้นเมือง ลูกขึ้นมารวมตัวกันเรียกร้องสิทธิต่าง ๆ ตามที่รัฐบาลเคยสัญญาไว้ในสนธิสัญญาหลายฉบับที่ทำกับชนเผ่าต่าง ๆ บุคคลเหล่านี้ใช้ระบบศาลเพื่อให้ได้รับสิทธิเหนือผืนดินและแหล่งน้ำของตนกลับคืนมา รวมทั้งใช้กระบวนการทางกฎหมาย เรียกร้องความช่วยเหลือด้านที่อยู่อาศัยและการศึกษาสำหรับชนเผ่าของตน ในปี ค.ศ. 1992 มีชาวพื้นเมืองอเมริกันคนแรกได้รับเลือกตั้งเป็นวุฒิสมาชิก คือ เบ็น ไนท์ฮอร์ส แคมป์เบลล์

ชาวอเมริกันเชื้อสายฮิสแปนิก โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกที่มีครอบครัวอพยพมาจากเม็กซิโก อเมริกากลาง เปอร์โตริโก และคิวบา เข้าร่วมมีบทบาททางการเมืองอย่างแข็งขันมากขึ้นเช่นกัน โดยได้รับเลือกตั้งให้เข้าดำรงตำแหน่งทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และระดับรัฐ อีกทั้งยังรวมตัวกันเพื่อต่อสู้กับการเลือกปฏิบัติอย่างเป็นระบบ ตัวอย่างเช่น เซซาร์ ชาเวซ เป็นผู้นำการคว่ำบาตรลงจากแคลิฟอร์เนียทั่วประเทศ เพื่อบังคับให้เจ้าของไร่ของไร่ยอเมเจอร์จาท่อรองกับสหภาพแรงงานยูไนเต็ดฟาร์ม (United Farm Workers Union) เรื่องการเพิ่มค่าจ้างและการปรับปรุงสภาพการทำงาน

นักศึกษาจำนวนมากเข้ามามีบทบาททางการเมืองอย่างจริงจัง ในการประท้วง การทำสงครามเวียดนาม ด้วยความเห็นว่าเป็นเรื่องที่ไร้ศีลธรรม ความกดดันจากการประท้วงใหญ่ทั่วประเทศ ทำให้ประธานาธิบดีจอห์นสันต้องเริ่มเปิดฉากการเจรจา

แจ็กกี้ โรบินสัน กำลังนำลูกบอลผ่าน ศูนย์หน้าในการแข่งขันเบสบอลในปี ค.ศ. 1948 โรบินสัน เป็นผู้เลิก การแบ่งผิวในวงการเบสบอลมืออาชีพ ได้สำเร็จ เมื่อเขาเข้าร่วมกับทีม บรูคลิน ดอดเจอร์ และกลายเป็นดาวรุ่งผู้หนึ่ง แห่งยุค

เอลวิส เพรสลีย์ ดาวรุ่งร็อคแอนด์โรล คนแรกของอเมริกา กำลังแสดงในรายการโทรทัศน์ "เอ็ด ซัลลิแวนโชว์" ในวันที่ 9 กันยายน 1956

มาร์ติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์ นำเด็ก ๆ ไปร่วมเรียนใน โรงเรียนรัฐ ซึ่งเดิมรับแต่เด็กผิวขาวที่เมือง เกรนาดา รัฐมิสซิสซิปปี ในปี ค.ศ. 1966

สันติภาพ พวกเขาเด็กหนุ่มสาวเริ่มปฏิเสธค่านิยมทางวัฒนธรรมของบิดามารดา การประท้วงนี้แสดงออกด้วยการไว้ผมยาว ฟังดนตรีร็อกแอนด์โรล และใช้ยาเสพติด

ในช่วงนี้คนอเมริกันที่ห่วงใยเรื่องสิ่งแวดล้อมพากันร่วมเรียกร้องให้มีการลดมลภาวะทางอากาศและน้ำ เริ่มมีการฉลอง "วันคุ้มครองสิ่งแวดล้อม" (Earth Day) เป็นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1970 พร้อมทั้งมีการจัดตั้งสำนักงานคุ้มครองสิ่งแวดล้อม (Environmental Protection Agency) มีการออกกฎหมายสิ่งแวดล้อม ที่สะท้อนถึงความจำเป็นในการลดมลภาวะ โดยไม่ได้บังคับให้ภาคอุตสาหกรรมรับภาระค่าใช้จ่ายเพิ่ม

ความเปลี่ยนแปลงทางสังคมครั้งใหญ่ ระหว่างทศวรรษ 1950 - 1980 เกิดจากสังคมที่เปิดกว้าง ไม่หยุดนิ่ง และประกอบด้วยความหลากหลาย การเรียกร้องความเปลี่ยนแปลงในบางครั้งเป็นไปด้วยความสงบ แต่บางครั้งถึงเป็นถึงตาย การประนีประนอมจึงเป็นสิ่งจำเป็น แม้ว่าการเปลี่ยนแปลงในสหรัฐฯ จะเป็นไปได้

ประธานาธิบดี ลินดอน บี. จอห์นสัน พยายามผลักดันให้สภาองเกรสเห็นชอบกฎหมายที่มีเป้าหมายสูงส่งที่สุดนับแต่นโยบาย "สัญญาใหม่" (New Deal) ของประธานาธิบดีรูสเวลต์ ในที่ประชุมสภาองเกรส

สุดยอดแห่งกระแสต่อต้านวัฒนธรรมในสหรัฐฯ คือการแสดงคอนเสิร์ตร็อกกลางแจ้งสามวันสามคืน ในปี ค.ศ. 1969 ที่รู้จักกันในชื่อ วูดสต็อก (Woodstock)

อย่างซ้ำๆ ในบางครั้ง แต่ก็เป็นที่ไปเพื่อสะท้อนถึงพื้นฐานของความหลากหลายทางวัฒนธรรมได้ดีขึ้น

สิ้นสุดศตวรรษที่ 20

สหรัฐฯ เชนิญช่วงเวลาแห่งการแบ่งขั้วทางการเมืองมาโดยตลอด เมื่อชาวอเมริกันโต้เถียงถึงวิธีที่จะจัดการกับปัญหาระหว่างประเทศ การเปลี่ยนแปลงของประชากร และผลอันเกิดจากนวัตกรรมใหม่ๆ ทางเทคโนโลยี ช่วงทศวรรษท้ายๆ ของศตวรรษที่ 20 ก็เป็นเช่นเดียวกัน

นักเคลื่อนไหวหัวเสรีนิยมแห่งยุคทศวรรษ 1960-1970 ถูกลบล้างโดยลัทธิอนุรักษนิยมแนวใหม่แห่งทศวรรษ 1980 นักอนุรักษนิยมเรียกร้องให้มีการจำกัดอำนาจรัฐบาล มีกองกำลังป้องกันประเทศที่เข้มแข็ง มีจุดยืนอันมั่นคงในการต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์ มีการลดภาษีเพื่อกระตุ้นการเติบโตทางเศรษฐกิจ มีมาตรการแข่งแกร่งในการปราบปรามอาชญากรรม มีการแสดงออกทางศาสนามากขึ้น และมีหลักปฏิบัติทางสังคมที่เคร่งครัดขึ้น ประธานาธิบดีโรนัลด์ เรแกน ซึ่งเป็นอดีตดาราสอลลิวูดและอดีตผู้ว่าการรัฐแคลิฟอร์เนียจากพรรคริพับลิกัน เป็นผู้ที่ชาวอเมริกันส่วนมากถือว่าเป็นตัวแทนแห่งการมีเสถียรภาพ เขาได้รับการเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีสองสมัย ผู้สนับสนุนเรแกนกล่าวว่านโยบายของเขาทำให้สหภาพโซเวียตล่มสลายเร็วขึ้น

อเมริกันชนหันมาสนับสนุนทางสายกลางมากขึ้น ด้วยการออกเสียงเลือกตั้งให้ บิล คลินตันอดีตผู้ว่าการรัฐอาร์คันซอสเข้าดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี ในปี ค.ศ. 1992 คลินตันหาเสียงโดยการเสนอแนวคิดเกี่ยวกับคนหนุ่มสาวและการเปลี่ยนแปลง โดยมีข้อเสนอบางข้อเป็นเสรีนิยมเต็มที่ อาทิแผนดูแลสุขภาพและ

รักษาพยาบาลโดยรัฐบาล ซึ่งไม่เคยมีการลงคะแนนเสียงโดยสภาองเกรส
ข้อเสนออีกข้อหนึ่ง คือให้รัฐบาลยกเลิกระบบการจ่ายเงินสวัสดิการแก่คนว่างงาน
แต่ช่วยหางานให้ นโยบายนี้ทำให้คลินตันได้รับความนิยมจากฝ่ายอนุรักษนิยม
และประสบความสำเร็จอย่างมาก

ความแตกต่างทางความคิดด้านการเมืองกลายเป็นความขัดแย้งที่รุนแรง
โดยเฉพาะในช่วงหลังการออกเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดีปี ค.ศ. 2000 ซึ่งปรากฏว่า
อัล กอร์ จากพรรคเดโมแครต และ จอร์จ ดับเบิลยู. บุช จากพรรครีพับลิกัน
ได้รับคะแนนจากผู้มีสิทธิ์เลือกตั้งทั่วไป และจากคณะผู้เลือกตั้งเกือบจะเท่ากัน
มีการทักท้วงคะแนนเสียงหลายพันคะแนนในรัฐฟลอริดา หลังจากมีการส่งเรื่องฟ้อง
ศาลเกี่ยวกับกฎหมายและขั้นตอนในการนับคะแนนใหม่ ศาลสูงสุดสหรัฐฯ จึงมีมติ
ด้วยคะแนนเสียงคู่คี่มากให้บุชเป็นฝ่ายชนะการเลือกตั้ง

เมื่อเข้ารับตำแหน่ง บุชมุ่งหวังที่จะเข้ามาดำเนินการแก้ปัญหาต่างๆภายใน
ประเทศ อาทิ ระบบการศึกษา เศรษฐกิจ และการประกันสังคม แต่แล้วชีวิต
ประธานาธิบดีของบุชก็ต้องเปลี่ยนไปอย่างไม่มีทางหันกลับในวันที่ 11 กันยายน
ค.ศ. 2001 ซึ่งเป็นวันที่ผู้ก่อการร้ายชาวต่างชาติดังกลุ่มหนึ่งจี้เครื่องบินโดยสารสี่ลำพุ่ง
เข้าชนอาคารแฝดเวิลด์เทรดเซ็นเตอร์ ในมหานครนิวยอร์ก และเพ็นตากอนอันเป็น
ที่ตั้งกระทรวงกลาโหมใกล้กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. อีกสถานที่หนึ่งที่ถูกโจมตีเป็นเขตชนบท
ในรัฐเพนซิลเวเนีย ประธานาธิบดีบุชประกาศสงครามกับลัทธิก่อการร้ายทั่วโลก
ในช่วงแรกๆ คนอเมริกันก็เห็นพ้องเป็นเสียงเดียว แต่ต่อมาเมื่อปฏิบัติการต่อต้าน
ลัทธิก่อการร้ายขยายวงกว้างยิ่งขึ้นเป็นลำดับ ชาวอเมริกันจำนวนไม่น้อยเริ่ม
ไม่สบายใจ

ผลกระทบระยะยาวของเหตุการณ์และแนวโน้มต่างๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงต้น
ศตวรรษที่ 21 นี้ ยังต้องการเวลาเพื่อศึกษาให้เข้าใจ

(ซ้าย) พนักงานดับเพลิงภายใต้
ตึกแฝด เวิลด์เทรดเซ็นเตอร์
ที่พังนินาศ หลังการโจมตีของ
ผู้ก่อการร้ายในนครนิวยอร์ก
และกรุงวอชิงตัน ดี.ซี.

ในวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001
(บน) ภาพสมมติที่วิวทัศน์ของ
มหานครนิวยอร์ก เมื่อมีการสร้าง
อาคารหอคอยแห่งเสรีภาพ
(Freedom Tower) ในบริเวณที่
เคยเป็นเวิลด์เทรดเซ็นเตอร์เดิม

ท้ายบท

จากยุคแห่งการก่อกำเนิด ด้วยการรวมกลุ่มกันของอาณานิคมที่โอบล้อมชายฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติก สหรัฐฯ ผ่านการเปลี่ยนแปลงมามากมาย นักวิเคราะห์การเมืองผู้หนึ่งขนานนามสหรัฐฯ ว่า “ประชาชาติสากลแห่งแรกในโลก (the first universal nation)” เนื่องจากมีประชากรรวม 300 ล้านที่มาจากเกือบทุกเชื้อชาติและเผ่าพันธุ์ ที่มีอยู่ในโลก ประชาชาตินี้เป็นแหล่งรวมความเปลี่ยนแปลงที่ไม่มีวันจบสิ้น ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ เทคโนโลยี วัฒนธรรม ประชากร และสังคม เหตุการณ์หลายอย่างในสหรัฐฯ มักเป็นสัญญาณแรกๆ ที่นำไปสู่การปรับเปลี่ยนให้ทันสมัยและความเปลี่ยนแปลง และดึงประชาชาติและสังคมอื่นเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของโลกที่ต้องพึ่งพาอาศัยกันและกันและเชื่อมต่อกันอย่างมีอาจหลีกเลี่ยงได้

กระนั้นสหรัฐฯ ก็ยังคงดำรงรักษาความต่อเนื่อง และยังรักษาค่านิยมที่มีมาตั้งแต่เมื่อก่อตั้งประเทศในปลายทศวรรษ 1700 ค่านิยมเหล่านี้ได้แก่ ความเชื่อในเสรีภาพส่วนบุคคล การปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตย ความมุ่งมั่นในการสร้างโอกาสทางการค้าและความก้าวหน้าสำหรับทุกคน สิ่งเหล่านี้คือมรดกของประวัติศาสตร์ที่มักล้นด้วยเรื่องราวและความวุ่นวายภารกิจที่สหรัฐฯ ต้องกระทำต่อไปเรื่อยๆ คือรับประกันว่าเสรีภาพประชาธิปไตย และโอกาส จะได้รับการปกป้องคุ้มครองและส่งเสริมต่อไปตลอดศตวรรษที่ 21 นี้

ผู้เอื้อเฟื้อภาพ:

ปกโดย: Min-Chih Yao ภาพปกจาก (c) Robert Llewellyn (ภาพ Independence Hall), (c) AP Images (ภาพแผนที่รัฐมอร์ริส, แจ็คกี้ โรบินสัน, เฮนรี ฟอร์ด, สะพานโกลเดินเกต, ผู้ตั้งถิ่นฐาน, อนุสรณ์อิวาจิมา), กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสำนักงานอุทยานแห่งชาติ (ภาพ Liberty Bell), องค์การบริหารการบินและอวกาศแห่งชาติสหรัฐ (นาซ่า) (ภาพกระสวยอวกาศ), Mario Tama/AFP/Getty Images (ภาพดอกไม้ไฟ), หอสมุดสภาองเกรส (ภาพพลแดนดินและแอนโทนี; ภาพชิตติง บุลล์), (c) PhotoSpin, Inc. (ภาพสุสานอาร์ลิงตัน; เทพีเสรีภาพ), Dick Halstead/Time Life Pictures/Getty Images (ภาพเรแกนกับกอร์บาเชฟ), Painting by Don Troiani, www.historicalprints.com (ภาพการปฏิวัติอเมริกัน), (c) Steve Krongard (ภาพเด็กกับคอมพิวเตอร์), Courtesy MTV (ภาพจากรายการ MTV), หน้า 1: Virginia Museum of Fine Arts, Richmond ได้รับเป็นของขวัญจาก Edgar William and Bernice Chrysler Garbisch, หน้า 2: (c) (c) Russ Finley/Finley-Holiday Films, หน้า 3: Mark C. Burnett/Photo Researchers, Inc., หน้า 5: (c) Miles Ertman/Masterfile และ (c) Chuck Place, หน้า 8: The Pennsylvania Academy of Fine Arts, และ (c) AP Images, หน้า 9: หอสมุดสภาองเกรส, (c) AP Images, หน้า 14-15: หอสมุดสภาองเกรส, หน้า 16-17: ภาพวาดโดย Don Troiani,

www.historicalprints.com,

หน้า 18: หอสมุดสภาองเกรส, The American History Slide Collection, (c) Instructional Resources Corporation (IRC), หน้า 19: National Portrait Gallery, Smithsonian Institution, (c) AP Images, หน้า 23: (c) Robert Llewellyn, หน้า 25: กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสำนักงานอุทยานแห่งชาติ, Michael Ventura/FOLIO, Inc., หอจดหมายเหตุแห่งชาติ หน้า 30: หอสมุดคองเกรส หน้า 34: หอสมุดสภาองเกรส, (c) Bettmann/CORBIS, หน้า 38: หอสมุดสภาองเกรส, Edlson Birthday Committee, หน้า 39: Culver, หน้า 40-41, หน้า 44: หอสมุดสภาองเกรส, หน้า 46: หอจดหมายเหตุแห่งชาติ, Hulton Archive Getty Images, หน้า 48: The American History Slide Collection, (c) (IRC), (c) AP Images, หน้า 50: หอจดหมายเหตุแห่งชาติ, หน้า 51: กองทัพบกสหรัฐฯ, Lockheed, หน้า 54: (c) Bettmann/CORBIS, กองทัพบกสหรัฐฯ, หน้า 58: (c) AP Images, หน้า 59: (c) AP Images, Culver, หน้า 62-63: (c) AP Images, เอื้อเฟื้อโดย Silverstein Properties, ภาพปกหลังด้านใน: Mario Tama/AFP/Getty Images

บรรณาธิการอำนวยการ: จอร์จ แคล็ค
บรรณาธิการบริหาร: มิลเดรีด โซลา นีลี
ผู้เขียน: คริสติน จอห์นสัน
หัวหน้าฝ่ายศิลป์/การออกแบบ: มิน-ซี-เยา

สำนักงานสารนิเทศ กระทรวงการต่างประเทศสหรัฐฯ

<http://usinfo.state.gov>